

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

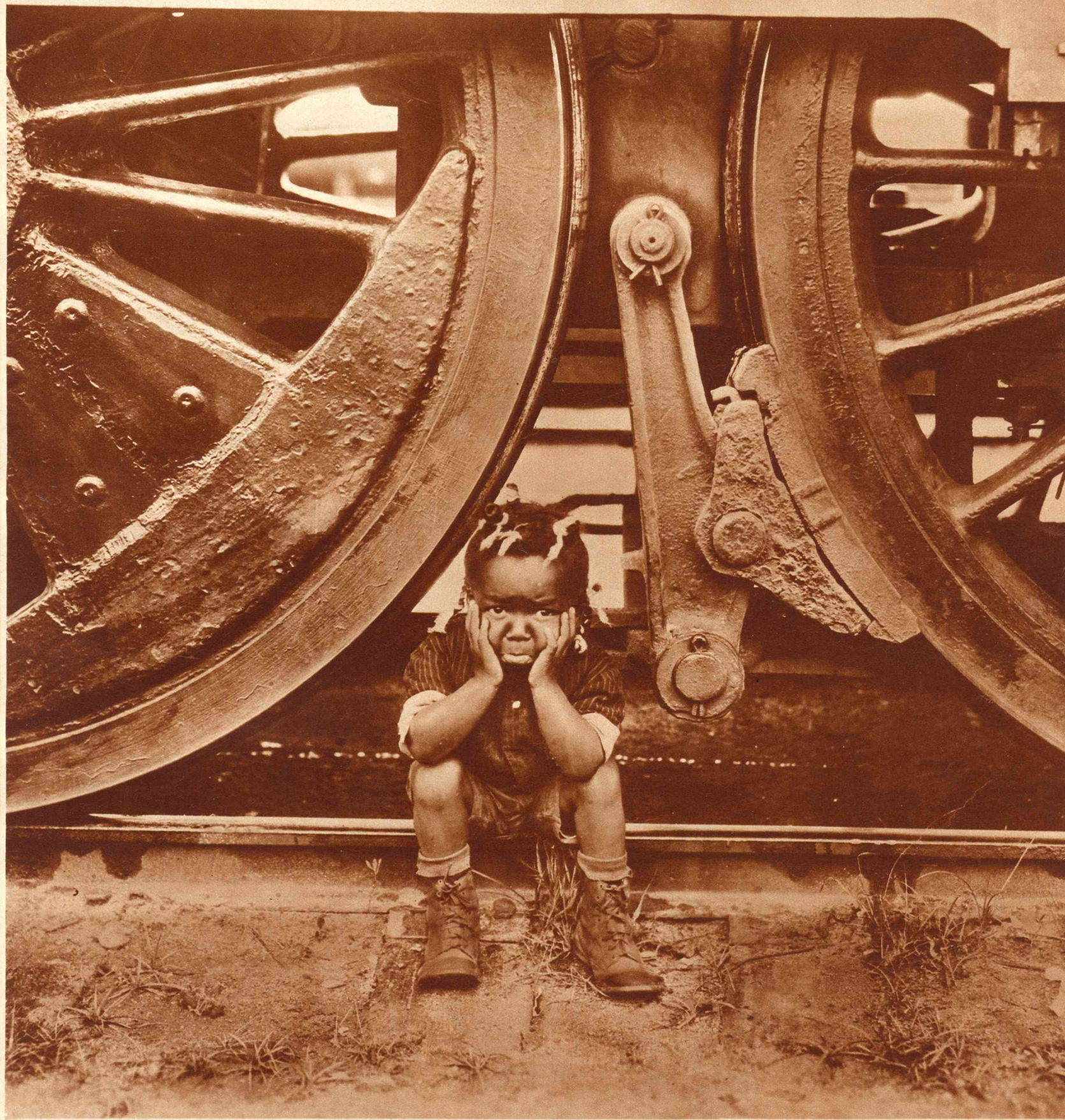
14 MEI 1930 - No. 33

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

OPONTHOUD

(Foto Ufa)

Brieven van Dré

Ulvenhout, 5 Mei 1930

Menier,

Mei — wa schiet 't weer sallemanders haard op. Wa vliegt dieën tijd toch snel over oewen kop. 't Is net of 't nog pas 'n week geleden is da'k aan d'n worstenbrood

zat om 't nuuwe jaar mee nuuwe krachten in te kunnen gran. Wa worren me gaauw oud. Zóó hedde nog 'nen kalen kop, waar alleen wa nesthaar op staat en zóó hedde weer 'n kaal dak waar nog 'n paar rietpijlen uitsteken. Zóó hedde gin tandjes en zeeverde over oew slabbeke: „niet morsen” en zóó hedde wéér geen tanden en zeeverde over oew frontje. Ik heb daarom gin klagen. As ik alles bij mekaren tel, de stukken en de brokken d'r bij, dan beschik ik nog over zeker $2\frac{3}{4}$ tand. Maar wa 'k zeggen wou, is ditte: Ge komt op de wereld zonder haar, zonder tanden, zonder verstand en mee kromme beenen en as ge oud gencgt wordt, ga-d-er weer net zoo af! En de tijd die daar tusschen leet is zóó kort, da ge gin tijd genogt hedt om de peren te plukken die er aan den levens-pereboom groeien! En ik lust zoo graag peren! Gij ok? Veul d'r van eten, da's goed en ge steunt den Hollandschen land- en tuinbouw. En om 'n nuuw reclame-zinneke in de wêrld te gooien, daar zou 'k willen zeggen: „it meer peren!” „Honni swa kie mal ie pans,” zegt 't sprikwoord: Schande

die er slecht van denkt. 't Devies van den Engelschen sjarritèl, zooas ge wit. En die Engelschen weten het wel zou 'k zoo denken. Kek maar 's in Zjenève. Daar zitten ze onder mekare te konkelefoezen om 'n zoo groot mogelijke vloot. Nie, om oorlog te voeren hoor, zoo zijn ze nie! Maar om den vrede te handhaven. 't Is verschrikkelijk zo'n vrede. Ik docht nie, dat vrede-voeren zóó erg was! Heel de wereld gaat 'r onder gebukt. Ze vertrouwen mekaar nie, daar zit 't in. En daar ebben z'ok reden genogt veur. Toen Wilson — d'n oorlogspresident van Amerika — z'n 14 punten gaf veur de oprichting van d'n Volkerenbond, zou ie nie ebben kunnen droomen dat de Volkerenbond de komende oorlogen georganiseerd zou voeren, mee georganiseerde en veur den tijd afgesproken bewapening. Want onder het motto Vredes-conferentie en ontwapening zitten ze ruzie te maken over de bewapening! Da's nouw net eender as of ik mee Trui zou afspreken na de leste ruzie ('t gebeurt nooit hoor, wij zijn 't altijd roerend eens!): „Trui, da mot nouw nooit meer veurkomen tusschen ons, want da kost ons al onze borden en schalen. Porselein is er nie om 't mekaren naar de harsens te gooien.” En da Trui dan thuiskomt mee 'n ijzeren servies, en dan mee 'n lief bekske teugen me zeet: „asteblijf Dré, begin maar!” Da zou toch 'nen uitleg van m'n bedoelingen zijn die er glad teugenin was! Wa gij? Maar genogt; zaand d'rover, laten me over wat anders praten. 't Is hier druk op den weg. De vacantes zijn begonnen. Gin kip is meer veilig. Motorfietsers mee d'ren aanhang rutsen over den weg of ze heelemaal gin vacantie ebben, maar veul haast. 't Zijn de gevaarlijkste dingen die er zijn, die motorfietsen. En dan zitten d'r nog wel engel-tjes op! Gin motorfiets komt 'r langs of d'r zit achterop 'n meske: de motor-engel. Die schijnen d'r bij geleverd te worren as ge zoo'n ding koopt! 't Is 'n eigenaardig gezicht, twee van die lange

DE H. BLOEDPROCESSIE TE BRUGGE — De zegening met het H. Bloed.

beentjes langs 't achterwiel. Ik zie zoo wa op 'ne Zondagmiddag as ik veur de deur zit mee m'n pijp en Trui. Trui wordt er altij duvels over, maar da's de kif. Die zou ok nog in staat zijn om mee d'r slank figuur van 100 K.G. achter op zo'n ding te kruipen as ik zoo gek was om 'r m'n even aan te wagen. En as er dan zoo'n paar van die kuiten veurbij vliegen in 90 K.M. vaart, dan voel 'k da Trui me mee 'n schuin oog beloert. Ik doe dan maar of 'r 'n vuiltje in m'n oog zit en scheld op de stof die ze maken. Dan komt ze los. Lest kwam 'r eentje veurbij en die keek mijnen kant uit. Toen hadde motten hooren. Veertien dagen later kreeg ik weer het eerste goeie woord. Toen moest ze 'ne nieuwen jurk ebben. Ze wou me verrassen en kwam ineens in d'r nieuwe pak bij me. „Hoe vindt-et Dré” zee ze mee verdoken trots. Ik zee: „Wel te rusten.” „Wel te rusten, wat beteekent da”, brulde mijn gemalin. Ik weer: „Ik docht da ge naar bed ging, da ge oewen nachtpon aan had.” Man, as ik oew nouw alles schreef wat Trui toen mee mijn confereerde in d'ren witten, korten en half-gemouwden jurk, afgezet mee groene bieskes, dan zouwen z'ow krant in beslag nemen. Ze was woedend. En in der kwaai-ghed snoot ze p'r ongeluk in d'r nieuw pak d'r neus uit, want as ze kwaad is, dan snuift ze altij en toen was d'n hof te klein! Ik geleuf vast dat die winkeljufkes in de stad ze veur d'n gek ebben gehouwen. Ze zag er uit as 'n mollige, vette maagd die al eeuwen de eerste jeugd was gepasseerd zonder da-z-er erg in had. Maar ze ee-g-et nie gedragen, z'et 'r 'n zakdoekske van gemokt veur d'n Zondag! En ik eb ze 'n pak aan laten meten deur onzen dorps-kleermaker; sterk; ze kan d'r wel tien jaar mee veruit. Ik hou van wa degelijks! En 't staat aan d'r lijf gesmeten. Ge kun dierekt zien: da's aangemeten... (toen ze nie thuis was!)

Van de week krijg ik m'nen zeun Dré, uit Amsterdam over — ge wit wel, dieën verver, kunstschilder noemt ie z'n eigen, mee z'n vrouw en d'n kleinen Dré en de kleine Trui. Ze komen op vakansie. Daarover de volgende week. As altij, veul groeten — ok van Geertruida.

toet à voe
DRÉ.

DE H. BLOEDPROCESSIE TE BRUGGE — We geven in dit nummer eenige momenten van de jaarlijks met veel praal gehouden H. Bloedprocessie. Hiernaast: Het H. Bloed wordt in het kostbare schrijn rondgedragen.

Een charmante verzameling motorrijdsters in dienst van de liefdadigheid, die bloempjes verkochten voor de Londense blinden. De foto werd genomen, toen de echtgenoot van den Lord Mayor, de eerste burgeres van Londen, een bloempje kocht.

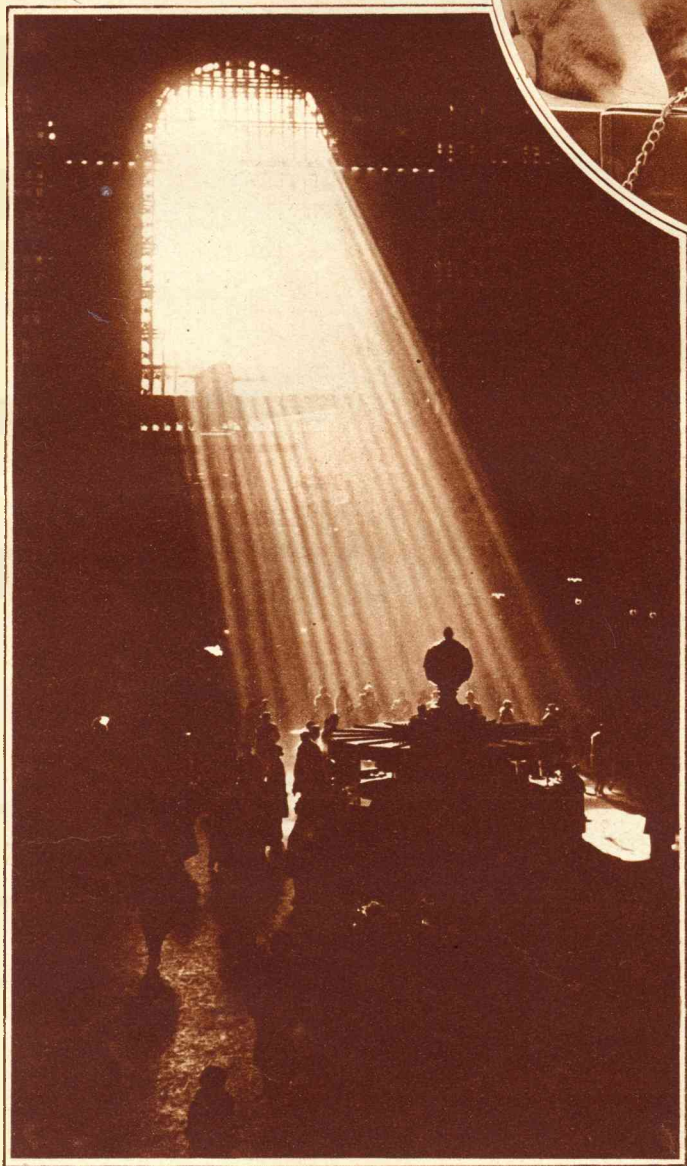
In Londen werd een groote honden-tentoonstelling gehouden; een der deelnemers arriveerde op deze manier, geheel in stijl met zijn waardigheid als eerste prijswinnaar op verschillende voorafgaande tentoonstellingen.

BUITENLANDSCH NIEUWS

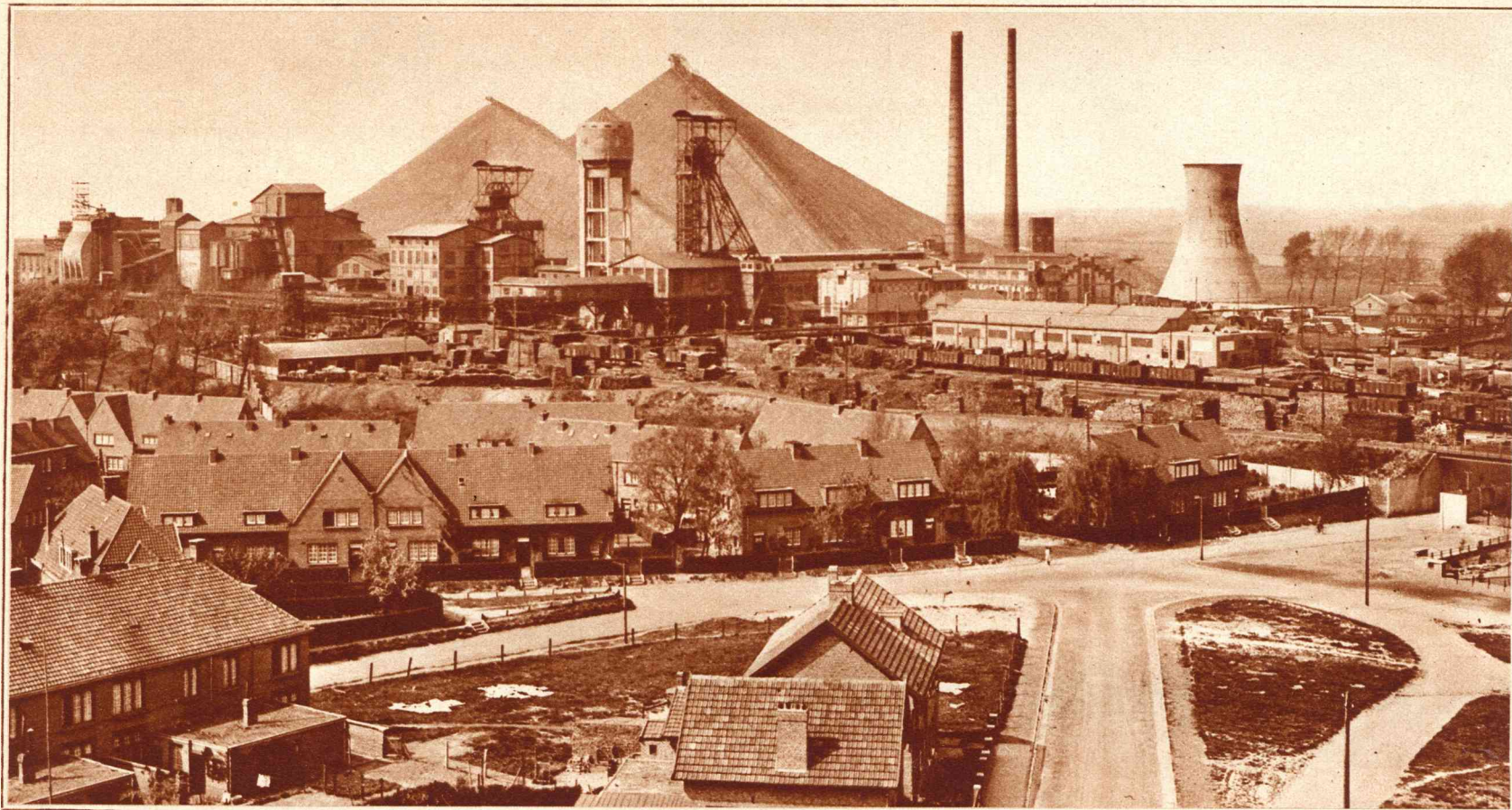

Een adellijke arrestant. Aartshertog Leopold van Oostenrijk verlaat tusschen twee detectives het hoofdbureau van politie te New-York, waar hij verhoord werd in verband met de zaak der Napoleontische juweelen, waarin hij is betrokken, zooals men uit de dagbladen weet.

Zondag in de groot-stad. De enorme drukte van menschen en auto's wettigt de veronderstelling, dat de omstandigheden in de groote steden niet ideaal zijn, om kalmte en rust te vinden na een week van arbeid.

Zon in New-York. Een mooie foto van het reusachtige Centraal Station, waar de zonnestralen door de geschilderde ramen vallen en een effect geven, of men zich in een oude kathedraal bevindt.

Vanaf den toren der R.K. Kerk te Terwinselen heeft men een schitterend uitzicht op de omgeving. Van boven uit kan men goed zien hoe de plaats bij een mijn in groei toeneemt. Waar eerst een boerderij stond is nu een welvarend dorp verrezen. Een schitterend kijkje op Staatsmijn Wilhelmina.

Op 16 Mei herdenkt de heer Leo Janssen, letterzetter bij de firma Emmanuel Smeets te Weert, den dag, dat hij vóór 55 jaar bij genoemde firma in dienst trad.

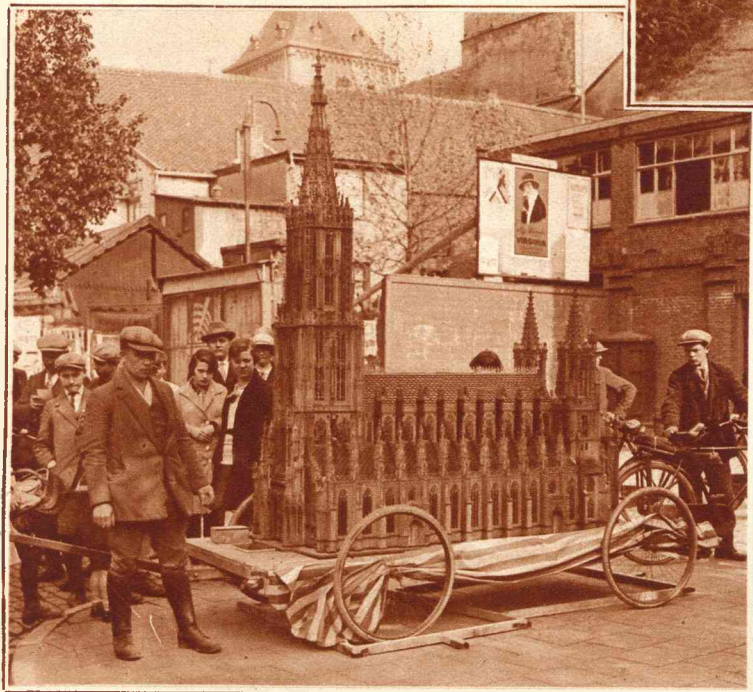
Zondag 25 Mei herdenkt te Maastricht de bekende Petrus Burgers den dag, waarop hij vóór 40 jaar werd aangesteld als portier bij de ziekeninrichting Calvariënberg, na in 1890 van een ziekte te zijn genezen. Een portret van den jubilaris.

Het is een goede gedachte geweest van Rijkswaterstaat om de boomen in de bocht van een weg van witte ringen te voorzien, die, vooral des avonds, het veilig rijden bevorderen. Hierboven: Een bocht met geringe boomen.

Kunstschilders van Rijkswaterstaat aan hun artistieke bezigheid.

De heer P. Makulik te Heerlen heeft een natuurgetrouwe copie gemaakt van de Ulmer Münsterkerk. Dit bouwwerk is geheel van hout, kunstig uitgezaagd. De vervaardiger heeft er drie jaar aan gearbeid. Het kunstwerk met den vervaardiger op den Bongerd te Heerlen.

De R.K. Gymnastiekvereniging Don Bosco te Brunssum, die dezer dagen een uitvoering gaf.

De harmonie Vriendenkrans te Heel, welke met de a.s. Pinksterdagen een muziekconcoers zal houden.

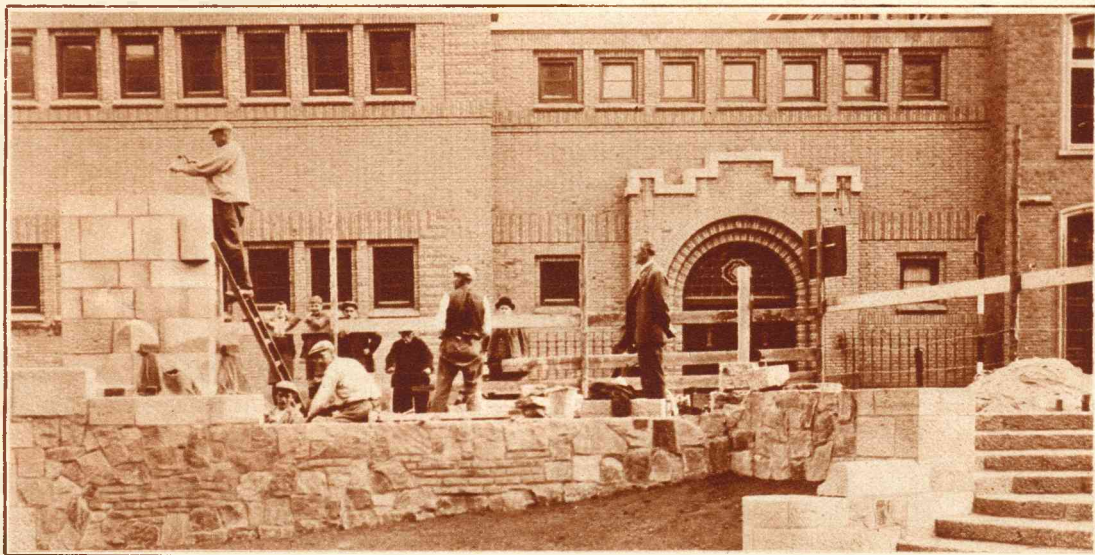

De kranige Herman Somers, 17 jaar, te Speckholz, door wiens toedoen het de politie mocht gelukken den aansteker van 13 branden te arresteeren. De burgemeester van Kerkrade heeft hem een gouden horloge met inscriptie geschonken.

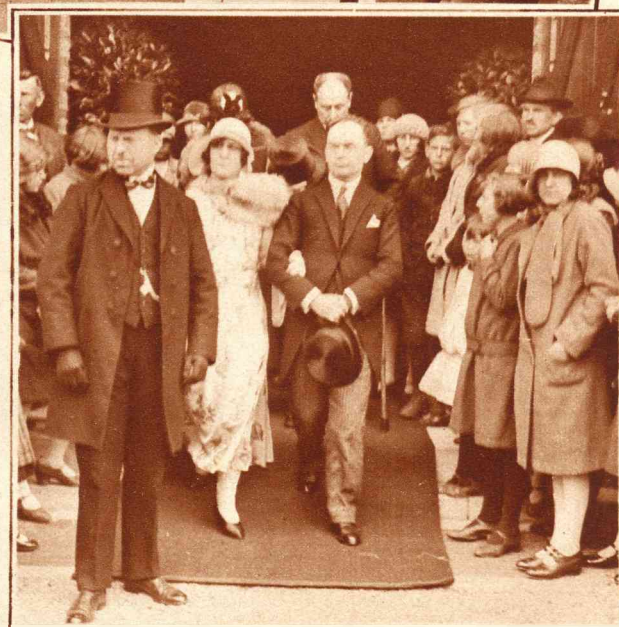
LIMBURGSCH

Foto-nieuws

Donderdag 8 Mei had te Reuver het Kerkelijke huwelijk plaats van den burgemeester van Heerlen, den heer M. F. G. M. van Grunsven met mej. Gerty Jansen. Het echtpaar verlaat de kerk.

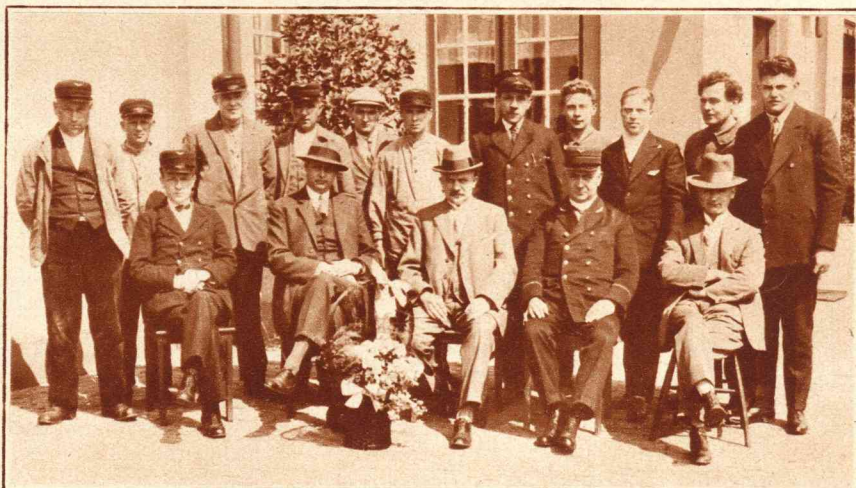
De plek, waar het standbeeld van dr. P. J. Cuypers te Roermond zal onthuld worden, nadert haar voltooiing. Het mooie voetstuk met de entourage in den trant der Munsterkerk doet heel fraai aan.

Burgemeester Coenders van Sittard was ook bij de plechtigheid tegenwoordig.

Bij de Chemische Fabrik v.h. Dr. Hilgers te Roermond herdacht de heer Karel v. d. Wetering zijn zilveren ambsjubileum. Een foto van den jubilaris met familie en den Directie.

Bij de Ned. Spoorwegen herdacht de heer Backers te Tegelen zijn 25-jarig dienstjubileum. De jubilaris naast den chef en te midden van het personeel.

Waar is mijn Vader?

Ik deed alsof ik de laatste opmerking niet gehoord had en ook het meisje zweeg, als vreesde ze reeds te veel gezegd te hebben. Toen ze vertrok, een paar minuten later, beloofde ze, dat ze onmiddellijk het huis op Monmouth Avenue zou sluiten en naar haar tantes te Bellwood zou gaan. Ik voor mij beloofde haar, dat ik met alle energie naar haar vader zou zoeken en ik begon hiermee, door het roode vleugeltje op haar hoed na te kijken door den top van den liftkoker, tot het buiten zicht was.

Ik geloof, dat het een raar mengelmoesje van gevoelens en sporen was, dat ik Hunter, den detective, te genieten gaf toen hij dien avond bij me kwam.

Hunter keek mij rustig aan, toen ik mijn verhaal voltooid had.

„Ze zijn uitgepraat,” zei hij nadenkend. „Het vorige bestuur was één stuk bederf, maar dit is nog veel erger. Er zijn in de laatste tien jaar méér sterfgevallen om politieke redenen geweest, dan ik op mijn twee handen kan aftellen. Ik waarschuw je — je kunt je er beter buiten houden.”

„Wat denk je van die elf twee en twintig?” vroeg ik, terwijl hij opstond en zijn jas dichtknoopte.

„Ja... dat kan van alles beteekenen. Het kan dollars beteekenen, of het vertrekken van een trein, of misschien de elfde en de tweeëntwintigste letter van het alfabet... k — v.”

„K — v!” herhaalde ik. „Wel, dat is het Latijnsche woord *cave* — pas op!”

Hunter glimlachte.

„Blijf jij maar liever bij de wetten, Knox,” zei hij op den drempel, „met Latijn doe je in het detectivenvak niets.”

TWEDE HOOFDSTUK

ONAANGENAME GEVOELEN

Eigenlijk heette de hoofdstad anders, maar voor dit verhaal kunnen we het met den naam Plattsburg wel doen. De naam van den staat doet evenmin ter zake. U moogt zelf kiezen, zooals in het verhaal van Mark Twain, waar het in het begin alle soorten van weer is, zoodat de lezer kan uitzoeken.

Mijn woonplaats zullen we Manchester noemen. Ik woonde in bij mijn getrouwen broer, die een vrouw had en twee jongens. Fred is ouder dan ik, en hij is een heel buitengewone broer. Op den dag, dat hij thuis kwam van zijn huwelijksreis ging ik er, volgens vroeger gemaakte afspraak, naar toe met mijn spullen in een rijtuig. Fred en Edith kwamen me aan de voordeur verwelkomen.

„Hier is de huissleutel, Jack,” zei Fred en hij schudde me de hand. „Eén voorwaarde: denk er aan, dat we hier in de buurt nog vreemd zijn, dus probeer thuis te komen vóór de burenen op zijn. We moeten om onzen goeden naam denken.”

„Er is geen vaste tijd voor het ontbijt,” zei Edith, en ze gaf me een kus. „Je hebt een eigen badkamer, en in de huiskamer wordt niet gerookt.”

Fred is altijd zoo'n geluksvogel geweest.

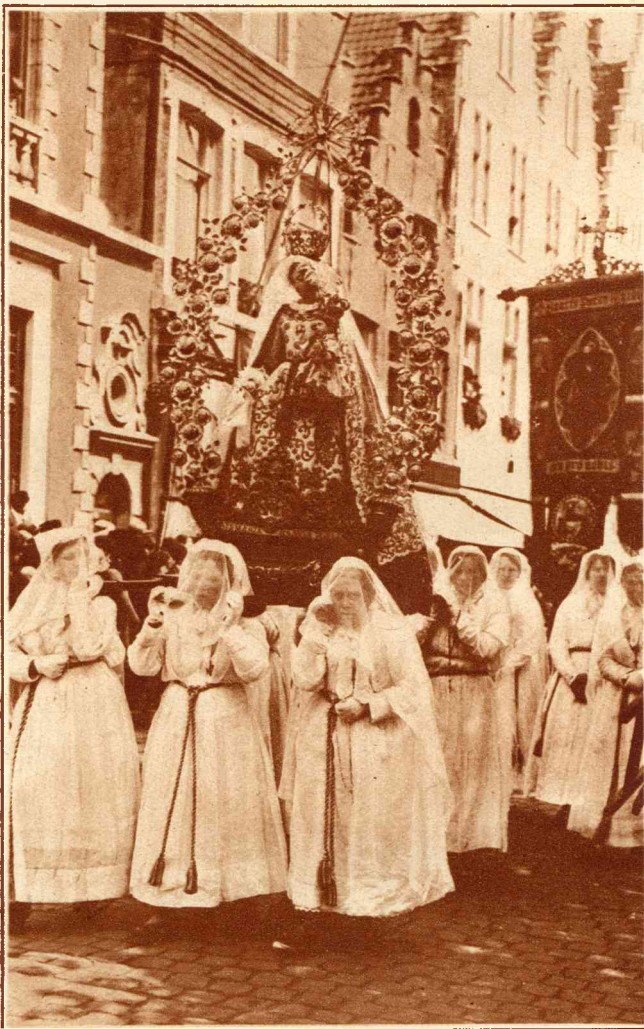
Ik was daar nu al zes jaar. Ik had de twee jonge Knox-jes helpen opvoeden, — en 't waren een paar stevige knapen. De oudste had op zijn vierde jaar een hartstocht voor boksen. Verder had ik de zorg voor den mooisten Schotschen herder van den omtrek. Ik wou nog meer schepsels opvoeden, maar Edith was zooals de meeste vrouwen, ze hield niet van dieren.

Ik had een konijnenhok laten bouwen en bevolken in de schuur en een duivenhok op het dak. Ik gebruikte de algemeene badkamer en stond mijn kuip af aan een jongen alligator, dien ik uit Florida had meegebracht. Iederen Zondag hadden de jongens en ik een heerlijk uurtje, als we probeerden hem kunstjes te leeren. Ik heb het altijd een beetje kwalijk genomen, dat Edith misbruik maakte van

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

de mazelen, die ik van Billy overgenomen had, om alle dieren uit huis te verwijderen. Ze bereidde me op dit nieuws heel voorzichtig voor, den dag, dat mijn uiterlijk weer begon te verbleeken; ze beweerde, dat ze haar keukenmeid was kwijtgeraakt, doordat de alligator uit zijn kuip was ontsnapt, en in de schemering van de achtertrap had de meid hem voor een overschoen aangezien en onder den invloed van dit misverstand had ze hem opgepakt en ze wou er niet nog een keukenmeid aan wagen.

Op den dag, dat Margery Fleming bij mij was geweest wegens de verdwijning van haar vader, ging ik naar huis in een zekeren toestand van gevoelsverwarring. Het diner was geen rustige maal-

DE H. BLOEDPROCESSIE TE BRUGGE — Een der prachtig versierde Mariabeelden, gedragen door in het wit gekleede maagden.

tijd: Fred en ik praatten gewoonlijk over politiek, en daar Fred aan den eenen kant stond en ik aan den anderen, liep het altijd op gekibbel uit.

„En Fleming?” vroeg ik op een gegeven moment; Fred had verklaard, dat er al sinds jaren alleen met misdaad geregeerd werd, en dat hij daarom altijd naar den kant der oppositie overhelde. „Die is toch, al is het alleen maar uit angst, aan het hervormen gegaan?”

„Een vuil ei,” zei hij, „en aan een vuil ei is maar één ding te doen: je neus dichthouden. Dat is nu de publieke opinie: houd je neus dicht.”

„Heeft hij niet een dochter?” vroeg ik zoo langs mijn neus weg.

„Ja, — een heel knap meisje,” vertelde Edith, „maar dat is dan ook voor hem de eenige verzachtende omstandigheid.”

„Dochter of geen dochter, Fleming is een schurk,” hield Fred vol. „Sinds hij en zijn bende dien armen Butler in de gevangenis en toen in het graf joegen, heb ik gehoopt, dat ze hun trekken thuis kregen, —

Hansen, Schwartz en de rest. Ik zag Fleming vandaag nog op straat.”

No. 2

„Wát zeg je!” riep ik uit, bijna opspringend van mijn stoel. Fred keek mij over zijn koffiekop heen spottend aan.

„Heeft hij niet een dochter?” citeerde hij. „Ja, ik heb hem gezien, Jack, dezen eigensten dag, in 'n heel eenvoudig rijtuig, en hij speelde op tegen een politie-agent.”

„Waar was dat?”

„Hoek Chestnut en Union. Zijn rijtuig was aangereden door een groote vrachtkar, en nogal beschadigd, maar de meneer weigerde uit te stappen. Verdere bijzonderheden zou genoemde politie-agent je kunnen geven.”

„Hoor eens Fred,” zei ik ernstig, „hou dat verhaal vóór je, wil je? En jij ook, Edith? Het is een vreemde geschiedenis, die ik jullie later wel eens vertellen zal.”

Toen wij de eetkamer verlieten legde Edith een hand op mijn schouder.

„Bemoei je niet met die lui, Jack,” ried ze mij. „Margery is een lief meisje, maar haar vader heeft Henry Butler in den grond geboord, en Henry Butler was met mijn nicht getrouwd.”

„Je hoeft er geen familie-kwestie van te maken,” protesteerde ik. „Ik heb het meisje nog maar éénmaal gezien.”

Maar Edith lachte. „Ik weet wat ik weet,” zei ze raadselachtig. „Wat een verkwesting van je om voor Bobby zoo'n reusachtig hobbelpaard te kopen!”

„De jongen zal toch ééns moeten leeren rijden. Over vier jaar kan hij een pony hebben, en ik zal zorgen, dat hij er een heeft. Dan is hij al acht,” Edith lachte.

„Over vier jaar!” zei ze. „Over vier jaar ben je...” Zij zweeg.

„Over vier jaar ben ik wát?” vroeg ik, haar den doorgang versperrend.

„Dan ben je veertig, Jack, en een man moet al heel weinig aantrekkelijk zijn, als hij dan nog niet door een vrouw gezocht en gewonnen is. Als 't zoo ver is koop je...”

„Dan ben ik negen en dertig,” zei ik waardig, „en wat dat gezocht en gewonnen worden betreft, ik ben zoo diep getroffen door het droevig lot van Fred, dat ik erover denk heelemaal niet te trouwen. Maar als ik het doe, — als ik het doe, — dan zal het zijn met een meisje, dat zich omkeert en wegloopt als ze me aan ziet komen.”

„Een oud kunstje,” smaalde Edith. „Hoe zegt Fred ook weer altijd: Een vrouw is als een schaduw, volg haar en ze vlucht; vlucht haar en ze volgt.”

„Hoe durf je 't te zeggen!” deed ik verontwaardigd. „Jij, die zelf een vrouw bent!”

„Ik ben heel anders,” antwoordde ze; „ik ben alleen maar een echtgenoot en een moeder.”

Toen we de bibliotheek binnenkwamen stond Fred op van zijn bureau en raapte zijn papieren bijeen. „Ik kan niet denken, als jullie tweeën daar blijven staan fluisteren,” zei hij. „Ik zal wel op zolder gaan zitten.”

Terwijl hij de deur naar zijn werkkamer achter zich dicht deed, nam Edith haar rok op en liep hem hard achterna.

„Hoe durf je zoo weg te loopen!” riep ze. „Je had me beloofd...” De deur ging achter haar dicht.

Ik begaf er mij heen en sprak door 't paneel: „Volg haar en zij vlucht, vlucht haar en zij volgt, o echtgenoot en moeder!” riep ik.

„Dat wordt te bar, Edith,” zei Fred met toornige stemverheffing, „als jij en Jack den heelen avond willen praten, ga dan op *zijn* knie zitten en laat mij met rust. 't Is een schande, zooals jullie in mijn gezicht met elkaar flirten. Versta je dat, Jack?”

„Wel te rusten Edith,” riep ik. „Ik heb een kusje voor je gedeponerd op 't bovenste paneel links van de deur. En ik wou je nog één ding vragen: wat moet ik doen als ik voor de vrouw vlucht en ze volgt niet?”

„Dan mag je blij zijn,” riep Fred met een half verstikte stem en ik liet hen verder aan elkaar over.

Ik had nog wat werk op mijn kantoor, werk, dat door het gesprek met Hunter was onderbroken, en om half negen dien avond zat ik weer aan mijn bureau. Maar ik kon mijn aandacht niet bij de papieren houden, die vóór me lagen. Na een vruchteloze poging om mijn gedachten te dwingen, gaf ik het op, en om tien uur stond ik weer op straat, met het bewustzijn van een verloren avond, terwijl de papieren over de lasterzaak van de *Star* tegen de *Eagle* nog onaangeroerd op mijn bureau lagen. Ik werd verontrust door een onaangenaam gevoel van vrees, dat me, bijna tegen mijn wil, in de richting van de Monmouth Avenue dreef, waar Fleming woonde. Het was me namelijk te binnen geschoten, dat miss Fleming misschien niet onmiddellijk het huis verlaten had, zoals ze me had beloofd, en dat ze dus kans had op een nieuw bezoek van het geheimzinnige individu, dat in het bezit was van een huissleutel.

Het was mij een verlichting te bemerken, toen ik aan den hoek was, dat het heele gebouw in duisternis was gehuld. Het meisje had dus woord gehouden: Daardoor gerustgesteld begon ik het huis op mijn gemak te bekijken. Het was een van de ruimste woningen in de stad, niet breed, maar diep in de zijstraat doorlopend. Er was een smalle tuin en een garage bij. De straatverlichting liet den achterkant van het huis in 't duister, en toen ik bleef staan voor de poort van de garage hoorde ik positief-zeker iemand morrelen aan een achterraam van het gesloten perceel. Een oogenblik later hield dit geluid op en voorzichtige voetstapen kwamen langs het cementen pad. De indringer deed geen poging om het ijzeren hek te openen; zwart tegen het licht zag ik hem heen-voor-been over de lage heg stap pen en de straat op gaan, nog zoo geruischloos mogelijk. Het was een korte breedgeschouderde figuur met een pet op, en ongewoon lange armen.

Ik volgde hem, natuurlijk niet zonder spanning. Ik stelde mij voor, hoe ik hem van achter aan zou grijpen en naar een politie-bureau brengen of duwen en een ander, minder prettig beeld kwam mij voor den geest: dat ik gevonden werd door een voorbijganger, met een kleine wond, die 't einde van mijn levensdraad aanduidde. Maar ik was niet bang. Ik herinner me zelfs, dat ik mij glimlachend afvroeg; of hij, als ik hem het koude uiteinde van mijn met zilver versierde vulpen in den nek hield, zijn armen op zou steken en zich overgeven. Ik had eens ergens gelezen van een inbreker, die op die manier gevangen genomen werd met een schoenhoorn.

Wij liepen niet haastig. Eéns stond de man stil en stak een sigaret aan, en de geur van een heel gewoon soort Turksche tabak kwam tot mij. Hij was toen vlak vóór me, keek mij over zijn schouder heen aan en ging verder, zonder zijn stap te verhaasten. Wij kwamen niet één politie-agent tegen en na een wandeling van misschien vijf minuten, waarin mijn opwindung steeds groeide, stak mijn vriend met de rubberzolen plotseling de straat over en . . . ging het politie-bureau binnen!

Daarna heb ik, in het vreemde verloop van het geval Fleming, Davidson nog menigmaal ontmoet; soms had ik het eigenaardige gevoel, dat hij mij volgde zooals ik hem dien avond had gevolgd, en eens had ik gelegenheid, kennis te maken met de kracht van zijn lange armen, toen hij me door het bovenraampje van „De Witte Kat” heen hielp, maar iederen keer, dat ik hem zag, kreeg ik weer het schaapachtige gevoel, waarmee ik hem naar den inspecteur van dienst zag slenteren en hem een gemoedelijk praatje aan zag knopen met den man achter de lessenaar.

Twee of drie agenten zaten in het wachtlokaal tegen den muur, helmen naast hen en jassen los, wegens de warmte van den vroegen lentenacht. In een vertrek daarachter zaten er een paar te kaarten en te praten. Ik stond in den lichtglans van het open venster, met het nederig gevoel van een natte kat, die in de zon zit. Ik kon duidelijk verstaan wat Davidson zei:

„Het huis is dicht,” rapporteerde hij, „maar een van de ramen gelijkvloers zit niet vast en de grendel is slecht. Ik kon Shields niet vinden. Hij moest er maar een beetje het oog op houden.” Hij zweeg en

vischte grinnikend in zijn zakken. „Dit zat aan den knop van de keukendeur gebonden,” zei hij, een beetje luider terwille van de agenten, en hij hield een stuk papier omhoog. „Voor Shields,” legde hij uit, „ondertekend Delia.”

„Lees voor,” zei de inspecteur lusteloos.

„Beste Tom,” las hij met geknepen keelstem, „we gaan onverwachts weg, dus ben ik hier niet vanavond. Ik ga naar Mammie Brennan en als je me spreken wilt, kan je Anderson den kruidenier opbellen. De bediende is een vriend van me. Meneer Carter, de butler, heeft me voordat ie heenging gezegd, dat hij een betrekking als kamermeisje voor me wist, dus ik heb gauw weer een baan. Delia.”

De inspecteur fronste de wenkbrauwen. „Ik zal eens met Tom moeten praten,” zei hij. „Zulke grapjes kunnen we niet hebben in het corps.”

Ik stak de sigaar aan, die mij tot voorwendsel had gediend om op het trottoir te blijven stilstaan, en ging verder. Het klonk nogal ingewikkeld voor een nieuweling in het vak, maar als ik den kruidenierswinkel van Anderson kon vinden, dan kon ik Mammie Brennan vinden; door Mammie Brennan zou ik Delia bereiken; en door Delia was Carter te ontdekken. Wat ik dan verder zou moeten aangeven wist ik niet goed, maar wat miss Fleming

*Blijf — beeldig blondje — niet voor 't spiegel-glas,
in zelfbenoeding uw beeld bestaren,
of uw gelaat, omgolfd door gouden haren,
het hoogste heil, door u bezeten, was.*

*Weet dat dit schoon vervelken kan — en ras! —
doch dat dit feit u nimmer zal bezwaren,
wanneer ge' uw wêzen zuiver moogt bewaren,
welks wonder 'k in uw zielvolle' oogen las....*

*Déer' spiegel kaatse uw kern steeds schoon en schooner,
dan zult ge' uw leven lang een engel zijn,
aanbidd'lijk staag voor ied'ren aard-bewoner
die méér verlangt dan louter schoonen schijn.*

*Wijl wâre schoonheid is het schoon van 't wêzen,
dat géén vergank'lijkheid ooit heeft te oreezen.*

HERMAN J. HALJEMA.

over Carter gezegd had maakte hem verdacht in mijn oogen. Onder het licht van een lantaarn maakte ik mijn eerste aantekening in mijn nieuwe ambt van menschenjager en 't werd zooiets als dit:

Kruidenierswinkel Anderson.

Naar Mammie Brennan vragen.

Delia vinden.

Carter opsporen.

Het was al laat toen ik den hoek van de Chestnut en de Union Street bereikte, waar volgens Fred een ongeval was gebeurd met Allan Fleming in een rijtuig. Een verkeersagent stond er niet meer, en de dienstdoende nachtwacht wist niets van die botsing, waar ik hem naar vroeg.

„Ze botsen op dit hoekje den heelen dag tegen elkaar,” zei hij gemoedelijk, „en er komt hier iederen avond een wagen om de brokken op te rapen, vooral van auto's. Dat paaltje daar is in de laatste maand driemaal compleet afgeknapt. Ze zeggen, dat je pas handig auto-rijden kunt, als je hier den hoek om kunt komen zonder het te raken.”

Terwijl hij nog peinzend den paal stond te beschouwen, verliet ik hem, en ik ging naar huis en naar bed. Ik was geen stap gevorderd, ik had een dag werk op 't kantoor benevens mijn zelfvertrouwen verloren, en ik had de zekerheid verkregen, dat Margery Fleming veilig was, in Bellwood, en ik had het twijfelachtig adres van een dienaar, die misschien iets wist over den heer Fleming.

Om één uur was ik nog wakker en ik stond uit onrust op en raadpleegde het telefoonboek. Er waren twaalf kruideniers in de stad, die Anderson heetten.

Toen ik eindelijk in slaap raakte, droomde ik, dat ik een kapotte taxi bestuurde, waar Margery

Fleming in zat, en dat alle huizen kruidenierswinkels waren en als huisnummer droegen: elf twee en twintig.

DERDE HOOFDSTUK

ACHTENNEGENTIG PARELS

Geen wonder, dat ik, na zulk een nacht, eerst laat opstond. Edith hield nog vast aan de afspraak uit haar wittebroodsweken: geen bepaalde tijd voor het ontbijt, en zij was met Fred mee uitgegaan toen ik beneden kwam.

Ik heb gróote bewondering voor Edith, om haar verdraagzaamheid tegenover mijn ongeregelde heden van tijd, om haar gezellige ontbijtkamer en om de glimlachende vriendelijkheid van het personeel, dat zij kiest. Volgens mijn theorie is de knorrigheid van een dienstbode een bewijs voor de knorrigheid van haar meesteres, maar Edith zelf wijst alle verantwoordelijkheid af en schrijft den glimlach, waarmee Katie mijn koffie en eieren binnenbrengt, aan mijn royale fooien toe. Hoe 't zij, Katie is een gewillig en hartelijk meisje, en ik geloof vast: als zij den alligator had opgeraapt op de achtertrap en hierbij een stukje van haar duim had verloren, dan zou ze tegen Edith gezegd hebben, dat ze het per ongeluk had afgesneden met het broodmes, om ons in het bezit te laten van ons troeteldier en diens verrukkelijken toer, het eindje van zijn staart in zijn bek te nemen en dan te spinnen.

Op dien ochtend bracht Katie mij ook nog een brief, en ik herkende het stijve en eenigszins onwennige schrift van miss Jane Maitland.

„Waarde mr. Knox,

Zuster Letitia draagt mij op u te vragen, of u vandaag bij ons kunt komen dineeren, huiselijk-weg. Zij heeft haar plannen ten opzichte van het Tehuis voor Verweesde Negerkinderen veranderd. En zou u daar graag over raadplegen.

Groetend

Susan Jane Maitland.”

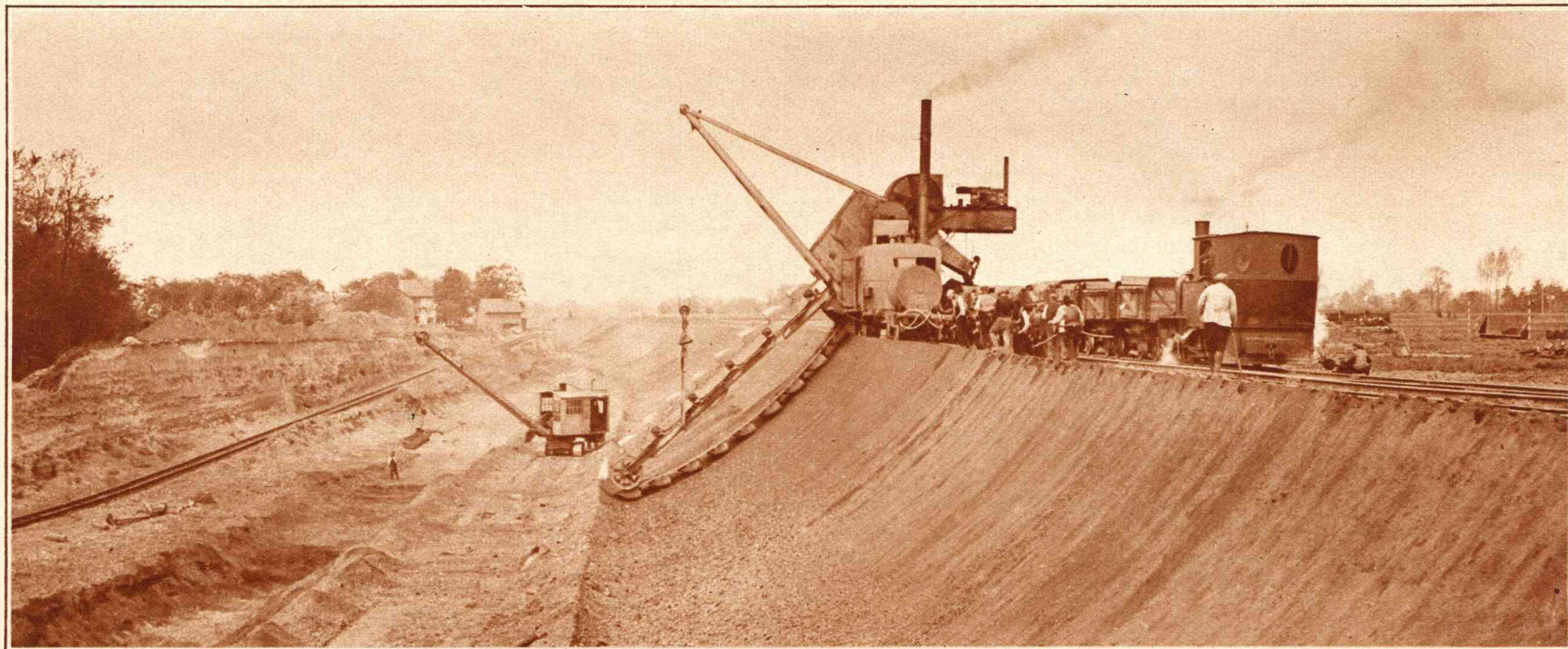
Dat was 'n heel gewoon briefje; na iedere vergadering van 't weeshuis-comité had ik er zoo een ontvangen, wyl miss Maitland als regel de protesteerende minderheid uitmaakte. Zij had altijd zeer zwaarwichtige meeningen, dus als ze die wou verschuiven was er werk aan den winkel.

Ik kreeg den brief van miss Jane nog voor kort, toen ik het materiaal voor dit verhaal aan het verzamelen was, in handen, en ik hield hem een poosje in de hand, terwijl mijn geest de keten van gebeurtenissen naging, waarvan hij de eerste schakel was geweest, — een reeks van zonderlinge feiten, die begon, toen ik deze uitnodiging aannam, en die ons langs duistere paden en verwarringen, zoo zonderling, als geen schrijver ze zou durven uitdenken, leidde naar de slot-scène in de Witte Kat. Met den brief had ik voor mij een half dozijn voorwerpen en ik rangschikte ze op mijn bureau: den brief; het stuk papier, waar 11 22 op stond, dat Margery mij gegeven had, toen ze mij voor 't eerst bezocht; een notitieboekje, gevuld met zonderlinge teekens, die wel Arabisch leken en niets anders waren dan journalisten-stenografie; een spoorboekje; een kogel, lichtelijk afgeplat; een dobbelsteen van kalk, die ik huiverend teruglei in een doosje, waarop stond *vergi*; en 'n smalle gouden gesp, die ik . . . waarvan ik niet huiverde.

Ik hoef niet te zoeken naar spannende momenten voor mijn verhaal: ze liggen hier vóór me.

Dien ochtend ging ik naar mijn kantoor, en onderweg vond en ondervroeg ik den verkeersagent van den hoek Chestnut en Union. Maar hij kon me niet veel vertellen. Hij herinnerde zich het geval wel, maar de heer in het rijtuig was niet gewond en had geweigerd zijn naam op te geven; hij zei, dat hij de stad alleen maar passeerde om van het eene station naar het andere te gaan, en hij wenschte geen publiciteit.

Om elf uur belde Hunter op; hij zei, dat hij de zaak zelf ter hand ging nemen, maar dat je bijna niet dreggen kon in den politiekeen poel, of je haalde er heel wat meer uit dan je zocht, en dat was lang niet altijd een gezond werkje. Hij wou grappig zijn, en vroeg of ik nog meer k-v's was tegengekomen. Toen zei ik hem niets van mijn aantekeningen over Delia en Mammie Brennan en ik hoorde hem grinniken, terwijl hij afbelde. (Wordt voortgezet)

De Kanaalwerken bij Elsloo

Het stille dorpje Elsloo is aangetast door de bedrijvigheid, die bij een groot werk past. De Julianakanaalwerken zijn er in vollen gang. Er wordt gegraven, gesloopt, meer opgebouwd, dat het een lieve lust is om te zien. 45 woningen moeten tegen den grond en 45 huisgezinnen moeten worden voorzien van een nieuw tehuis. Ook de school moet er aan gelooven, doch er is bijtijds gezorgd voor een prachtig nieuw gebouw.

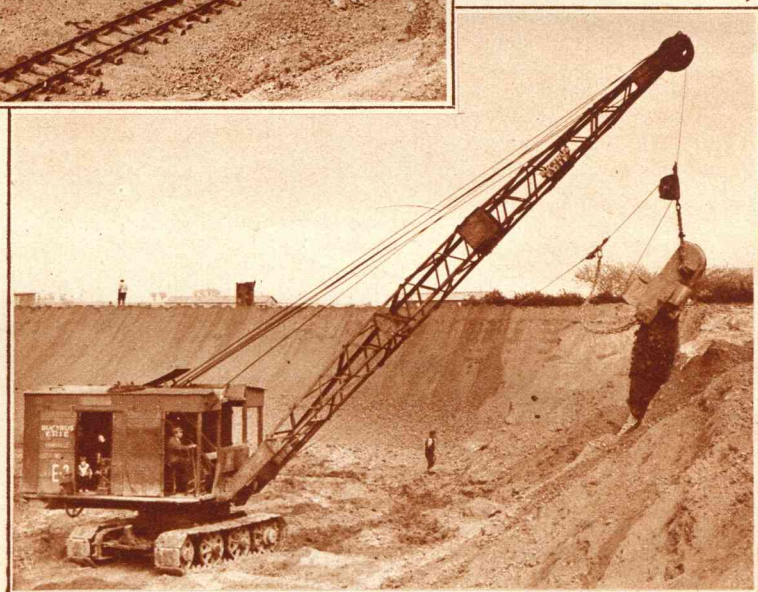
Een beeld van noodzakelijke verwoesting.

Kijkje in de bedding van het nieuwe kanaal.

De zandtreinen hebben voor en achter een locomotief om de heuvelachtige gesteldheid van 't terrein te overwinnen.

Een groote gripper is bezig ruimte te maken.

Het mooie nieuwe schoolgebouw.

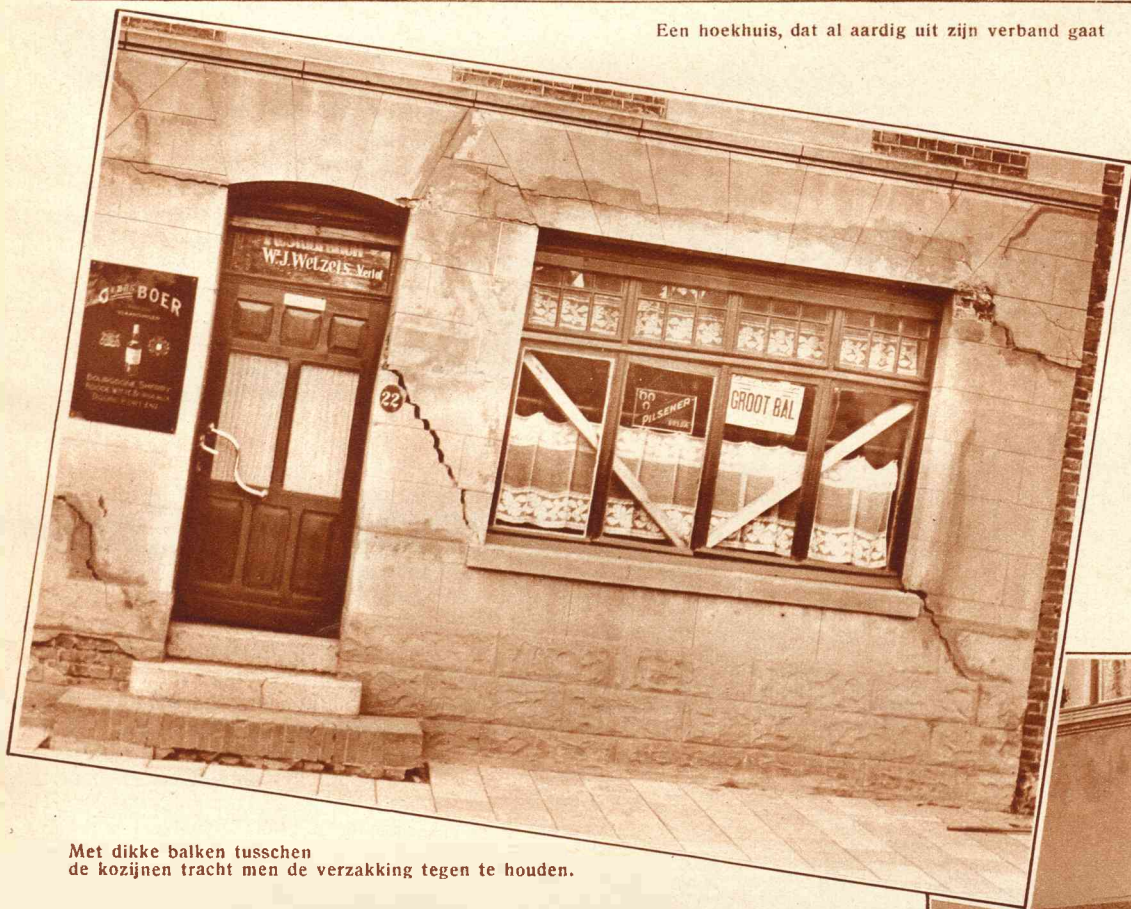
Een straat met nieuwe huizen, die den verdreven bewoners onderdak verschaft.

MIJN- VERZAKKINGEN

Door ondergrondse werking van de mijn is een geheel huizenblok aan de Chèremontstraat te Kerkrade aan het verzakken. Binnen korten tijd zullen alle huizen wel ontruimd moeten worden, daar het berven ervan levensgevaarlijk is.

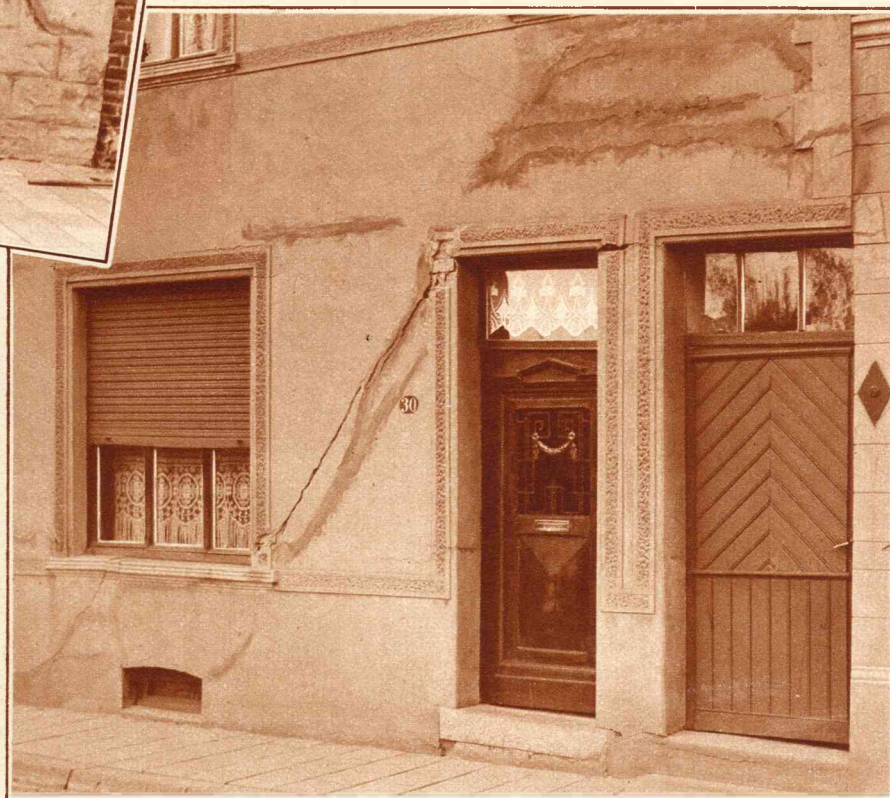
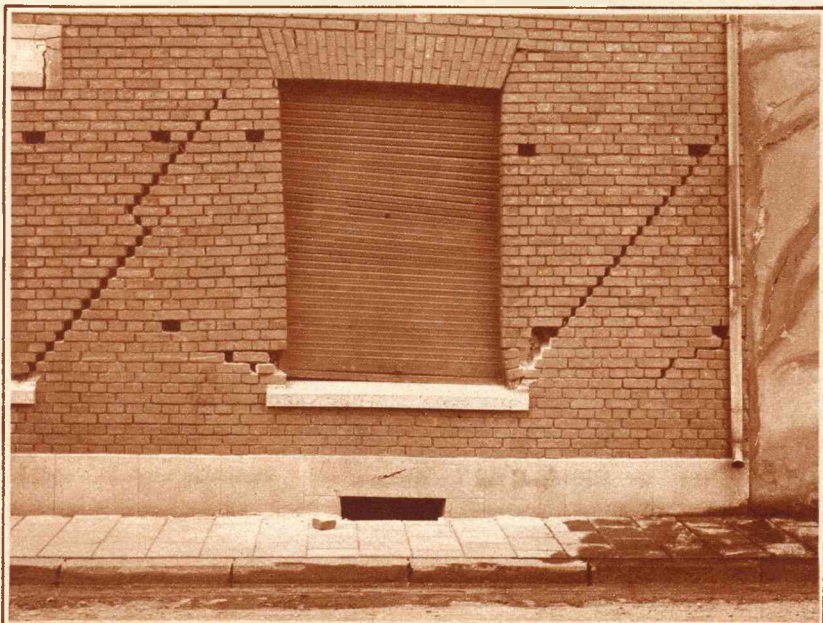
Een hoekhuis, dat al aardig uit zijn verband gaat

Met dikke balken tusschen de kozijnen tracht men de verzakking tegen te houden.

Hier ziet men duidelijk, hoe alles uit zijn verband gaat. Het is mogelijk elkaar door den muur heen een hand te geven.

Men stopt geregeld de scheuren dicht, doch telkens verschijnen weer andere.

Hoe de voorgevel van het huis eruit ziet.

DE H. BLOEDPROCESSIE TE BRUGGE — De hooge kerkelijke en burgerlijke overheden aanschouwen den stoet.

Die Andere, die Onbekende....

Geen wonder, dat ze na dit gesprek alle bezwaren achter zich wierp en met een toestemmend: „Ja” van Hornig afscheid nam. Ja — ze gaat 1 Augustus naar Rundstock. Ze gaat dan op een gemeubileerde kamer wonen. Ze zal zich elegante toiletten aanschaffen van haar eerste salaris, dat haar vooruit wordt uitbetaald. Ze zal in 't prachtige paleis, dat de bewondering van iedereen gaande maakt, als 't ware als dame des huizes fungeeren. Als zijn meisje zal ze altijd in de nabijheid zijn van den heer Hornig, ze zal over zijn belangen waken en auto kunnen rijden naar hartelust. En 's avonds zal ze bioscoop en schouwburg kunnen bezoeken, overal de gevierde zijn en zich niet meer laten behandelen als klein kind.

„O, wat is het leven toch mooi!” dacht ze met kloppend hart. En ook hierin zal ze den raad van Hornig volgen: om verwijten en lange redeneringen te voorkomen, zal ze haar huisgenooten niets zeggen, maar op 31 Juli heel ongemerkt weggaan en alles in een briefje, dat ze achter zal laten, verklaren.

Geen wolkje is er dus meer aan den hemel. Zelfs het laatste wolkje, dat haar nog bezorgd maakte, is ook dezen avond nog verdwenen. Vader is onschuldig, hij heeft dien vreemdeling gevonden en zal in afzienbaren tijd zijn onschuld kunnen bewijzen. Zoo behoeft ze zich dus niet te schamen, als haar toekomstige man haar naar haar vader vraagt.

Bij de Hartlieb's is men een beetje ontstemd over Hanna. Ze is niet meer zoo openhartig als vroeger. Dikwijls gaat ze urenlang weg, zonder te zeggen waarheen en verzoekt haar vriendin, om, indien men thuis naar haar vraagt, te zeggen, dat ze hier wel is geweest; maar dat ze daar net naar Steffi Roller is gegaan.

Ze is ook niet meer zoo ijverig als vroeger. Als ze al eens een handwerkje meeneemt — meestal „vergeet” ze het — dan werkt ze nonchalant en als Alma haar dan vraagt, of Klimpke en Co. niet meer zoo nauw kijken en op spoedige aflevering aandringen, dan antwoordt ze: „Denk je, dat ik me voor die lui nog langer kapot werk tegen zoo'n betaling! Ik was een schaaap, dat ik me dit zoo lang heb laten welgevallen, waar andere meisjes in betere betrekkingen het tienvoudige verdienen!”

„Betere betrekkingen zijn tegenwoordig moeilijk te krijgen, als men geen bepaalde vakopleiding heeft genoten,” meent Alma voorzichtig.

Maar Hanna trekt beter wetend de schouders op. „Mogelijk. Toch komt het er nog op aan, wat men persoonlijk in de weegschaal heeft te leggen. Gelukjes moet je hebben; men moet bijv. aanbevelingsbriefjes hebben van invloedrijke mensen.

ROMAN VAN HARDY LANGEN

*

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Juffrouw Martha Berger leeft bescheiden met haar beide volwassen kinderen, Hanna en Leo. Hanna heeft het hart eenigszins hoog. Ze vermaadt de liefde van een eenvoudigen, hoewel niet onbemiddelden heerboer Benke, doch laat zich het hof maken door Erich Hornig, een verwaanden meisjesgek. Leo is een ijverige, kalme jongen, die zich binnenkort zal verloven met Inge Stelzmann. Nu komt plotseling Konrad Berger in hun leven, hun vader, die twintig jaar geleden wegens roofmoord tot levenslange gevangenisstraf is veroordeeld, hoewel hij steeds zijn onschuld heeft volgehouden. Na twintig jaren gevangen te hebben gezeten, is hij begenadigd. De kinderen, die hun vader nooit hadden gekend, hadden nooit anders van hun moeder gehoord dan dat hun vader overleden was. Voor de vrouw en de kinderen is dit weerzien, in verband met de lugubere herinnering aan den smet op den familienaam, een zware slag. Voor Leo is dat een reden om den omgang met Inge af te breken, omdat hij haar niet zijn beoedelden naam wil geven, alhoewel hij medelijden met zijn vader heeft en hem van harte verwelkomt. Inge heeft er heel veel verdriet van dat ze Leo moet missen en ook Leo kan haar niet vergeten. Leo's zuster Hanna wil haar vader niet kennen en ontvlucht de woning, tot verdriet vooral van haar vader, die aan niets anders denkt dan aan de mogelijkheid om zijn onschuld aan het licht te brengen. Voornamelijk stelt hij zich ten doel, den vreemdeling te vinden, die ten tijde der misdaad ook daar aanwezig was en die ongetwijfeld de moordenaar moet zijn geweest. Van dien vreemdeling kent hij niets dan het gezicht en dat zal na twintig jaren wel zoodanig veranderd zijn, dat hij hem niet zou herkennen, ook al zouden zij elkaar eens ontmoeten. Toch gebeurt het wonderlijke. Konrad Berger ziet den vreemdeling en volgt hem, tot hij van vermoeienis neervalt. Hij weet evenwel zeker, dat de man in dezelfde plaats woont en hij hem dus nog wel eens zal ontmoeten. Dan zal de schurk hem niet meer ontgaan. Hanna heeft intusschen op aanraden van Erich Hornig een betrekking aangevraagd bij Rundstock, in welke firma ook Erich deelgenoot zal worden, daartoe door zijn ouders in staat gesteld

In ieder geval verdraai ik het om nog lang voor Klimpke en Co. tegen zoo'n schandelijk salaris te werken... ik zoek wat beters.”

Verbaasd ziet de vriendin haar aan.

„Ga je dan in een betrekking? Ik dacht, dat je dat niet wou, je zei immers altijd, dat je zoo dankbaar was, dat je moeder je niet op een kantoor had geplaatst.”

„Lieve hemel — men zegt zooveel, als men de wereld niet kent uit eigen aanschouwing! Ze hebben me thuis ook altijd voor gepraat, dat vreemd brood bitter smaakt en dat persoonlijke vrijheid het beste was. Alsof men niet het meest vrij is, als men op eigen beenen staat.”

Hoe langer hoe verbaasder schudt Alma het hoofd.

„Ik herken je niet meer, Hanna! Waardoor ben je toch zoo veranderd? Heb je misschien al een betrekking op 't oog?”

Daar had ze zich bijna versproken en... ze is 't met zich zelf nog niet eens, wat te doen. Snel draait ze bij en spreekt over heel iets anders.

Alma Hartlieb denkt echter nog lang aan 't

gesprek — er is zooveel, dat haar No.8 ongerust maakt over Hanna. Ze brengt het gesprek zoo vaak op Hornig! Telkens weer hemelt ze hem op, noemt hem een buitengewoon intelligent jongmensch. Ze zal toch niet...? denkt Alma.

Zij heeft nog nooit iets buitengewoons aan hem bemerkt, hem integendeel leeren kennen als een koel berekenenden „streber”, het type van den modernen mensch in den slechtsten zin: zelfzuchtig, zonder hart, alleen er op bedacht, gauw rijk te worden. Nu... als dat Hanna imponeert...?

Alma besluit, eerst eens met haar man over Hornig te spreken. Misschien vergist ze zich. Eigenlijk kent men de mensen zoo weinig.

Acht dagen later, juist op den dag, dat Hanna de betrekking bij Rundstock heeft aangenomen, vraagt deze haar vriendin, of ze weer wil zeggen, dat ze bij Steffi is, als ze van thuis komen informeren. Tot haar groote verwondering echter zegt Alma:

„Beste Hanna, ik neem aan, dat je je geen rekschap geeft van de onaangenaamheden, waarin ik me breng, door telkens te liegen. De vorige week heb ik je broer twee keer voor moeten liegen, toen hij naar je vroeg; voortaan doe ik het dus niet meer. Liegen was nooit mijn gewoonte en ik acht me zelf en de uwen te hoog om 't nog meer te doen. Ook moet ik je nog zeggen, dat ik de manier, waarop je je wandelingen doet, erg raar vind. Als er niets slechts achter steekt, waarom dan die geheimzinnigheid?”

„Slechts? Je denkt toch niet, dat ik iets ergs te verbergen heb? Of ben je beleedigd, dat ik je niet in 't geheim heb ingewijd? Ik wou dat dezer dagen doen, maar...”

„Nee, ik ben noch beleedigd, noch nieuwsgierig. Maar mama meent ook, dat wij allemaal door zoo te doen tegenover je familie in een verkeerd daglicht komen. Ze denken, dat je goed en wel bij ons bent en je gaat urenlang heen, zonder dat we kunnen vermoeden, waar je zit of bij wien je bent. Wij worden op die manier de dekmantel voor dingen, die we misschien niet kunnen verantwoorden.”

Hanna legt haar hoed, dien ze juist wilde opzetten, op tafel en haar handschoenen ernaast.

„Jullie kunt 't gerust op je verantwoording nemen, want ik doe geen slechte dingen. Maar ik zie wel in, dat ik je volledige verklaring schuldig ben. Ik verzoek je alleen geheimhouding tot den eersten Augustus! Beloof je me die?”

Alma draait.

„Ik weet werkelijk niet....”

„Ba, wees toch niet zoo zwaar op de hand, Alma! Ik zeg je immers, dat er geen sprake is van iets slechts.”

„Is dat heel zeker?”

„Mijn woord er op. Het gaat alleen over mijn plannen voor de toekomst en de noodige besprekingen daarover. Ik heb op 1 Augustus een betrekking aangenomen en zal op 31 Juli de mijnen alles daarover vertellen. Jou wil ik echter vandaag al in vertrouwen nemen.

Mocht men je later echter vragen, dan moet je verklaren, dat je ook alles eerst op 31 Juli hebt gehoord.”

„Goed, ik beloof je dus te zwijgen; alleen hoop ik, dat ik niet meer tot een leugen gedwongen zal worden tegen je familie. Je nam dus een betrekking aan. Waar? Door wien kreeg je die?”

„Door den vriend van je man, mijnheer Hornig! Ik begin met 400 schilling traktement en ik moet het huis Rundstock op waardige wijze representeren.” En Hanna vertelt alles, wat zich tusschen haar en Hornig heeft afgespeeld. Ze spreekt van haar toekomstplannen en droomen en schildert alles even mooi af. Zwijgend luistert de jonge vrouw met stijgende onrust. Op 't laatst komt op haar gelaat een uitdrukking van verwondering.

„Dus toch... Juist wat ik vreesde... dat je je inliet met dien man. O Hanna, wat heb je gedaan? Hij zal je dienstbaar maken aan zijn belangen en jij wordt stellig ongelukkig door hem! Hij is geen goed mensch... ik voel 't, Hanna!”

„Neem me niet kwalijk, Alma, nu begrijp ik werkelijk niet, hoe je er toe komt, zoo over Hornig te praten. Ik leerde hem bij jou kennen.”

„Helaas! Had ik van te voren geweten...! Robert heeft hem meegenomen, omdat hij hier niemand had. En als toevalligen gast ontvangt men wel eens meer lui, die ons nu juist niet sympathiek zijn!”

„Ik dacht, dat hij een vriend van je was!”

„Hij was nooit een „vriend” van mijn man. Ze leerden elkaar in den oorlog kennen en dienden in 't zelfde regiment — dat is alles. Na 't einde zagen ze elkaar niet meer, totdat ze voor een paar maanden elkaar weer aantroffen. Ik vergeef het me nooit, dat je door ons dien man leerde kennen.”

„Wees kalm. Al weten jullie niets over hem, daarom ben ik wel bekend met zijn omstandigheden. Hij heeft die niet voor mij verzwegen, die zijn schitterend...”

„Ach wat — Je bent verliefd op hem!”

„Dat ben ik niet. Zulke dwaasheden haal ik niet uit. Ik ben geen domme bakvisch meer, maar — ik wil vooruit komen en ik benut de kansen. Hornig biedt me die. De betrekking bij Rundstock is de eerste trede, de rest komt wel.”

„Dat is 't juist — deze betrekking die je gekregen hebt door zijn bemiddeling. Het feit, dat hij ze u aanbood, baart me reeds zorg!”

Geprikkeld treedt Hanna op haar vriendin toe en meet haar met de oogen.

„Laten we eindigen, Alma; ik kan deze aanvallen op den man, dien ik hoogacht, niet langer verdragen. Weet je iets slechts van Hornig? Is hij misschien eerloos?”

„Nee — dat zeker niet...”

„En wat heb je in te brengen tegen mijn betrekking bij Rundstock?”

„Veel — alles! Als ik je goed versta, moet jij de klanten lokken; hen tot koopen animeeren...” zoo spreekt Alma.

„En wat verder? Vind je dat zoo onteerend?”

„Maar Hanna, .. lieve Hanna... verschoon me 't antwoord! Als je dat niet zelf voelt!...”

„Zeg asjeblieft precies, wat je meent. Ik verlang het!”

„Welnu dan — ik begrijp niet, dat je je leent tot zooiets! Ik zou ieder een oorvijs geven, die mij zoo'n baantje wou geven. De betrekking van.... lokvogel!”

Bevend van drift grijpt Hanna na deze woorden haar hoed.

„Goed. Je zult begrijpen, dat we na dit gesprek mekaar niets meer hebben te zeggen en dat ik 't huis niet meer wensch te betreden, waarin ik zoo diep beleedigd ben. Vaarwel Alma; en vergeet je belofte niet!”

Rood van opwinding stormt Hanna de deur uit, eer Alma een poging kan doen, haar nog tegen te houden.

Haar man, die een uur later thuiskomt, vindt Alma badend in haar tranen. Slechts aan hem, op wiens stilzwijgen zij kan rekenen, zegt ze alles en vraagt om raad.

Moet ze niet ondanks haar belofte te zwijgen alles aan de Bergers vertellen? Dan kon nog veel verhinderd worden — vooral, dat Hanna in dienst trad bij Rundstock.

Maar Robert schudt het hoofd.

„Doe 't niet, liefste. Bemoei je er niet mee. Het is zeker een vervelende geschiedenis en vooral voor ons akelig, maar: belofte maakt schuld. Als je iets hebt beloofd, moet je dat volbrengen. Dan: zoover ik het meisje ken, kan zelfs Onze Lieve Heer haar niet van een eenmaal genomen besluit afbrengen. Integendeel — dan doet ze 't juist! Die moet met 't hoofd eerst tegen den muur aanrennen, vóór ze verstandig wordt. Laten we ons er dus niet mee bemoeien. Misschien loopt 't nog goed af.”

„God geve 't — en wat zal ik tegen moeder zeggen?”

„Dat je ruzie hebt gehad met Hanna — uit. Ze zal niet naar de oorzaak vragen, daarvoor is ze te tactvol.”

Intusschen zit Hanna met Hornig in de bioscoop. Ze voelt zich niet zoo erg prettig gestemd, nu ze haar eenige goede vriendin verloren heeft.

„Wees niet zoo sentimenteel, Hanna,” zegt hij,

„wees blij, dat je dat mensch met haar ouderwet-sche denkbeelden kwijt bent! Wat kan 't jou schelen, wat ze van ons denken? Mijn standpunt was altijd bij zoo iets, er totaal niet om te malen.”

XI

Mevrouw Marianne Benke zit in de veranda van den Talhof boontjes te doppen. Ze is een krasse vrouw van bij de 60 jaar. Haar door de zon verbrand gezicht wordt door grijze krulletjes omlijst.

Soms houdt ze even op en kijkt den straatweg op, die door velden en weiden heen naar de stad voert. Ze kijkt dan over kleine berkenboompjes heen, die onder aan de met gras begroeide helling staan. Achter het huis liggen de stallen en schuren.

Het huis zelf is zeer lang en 't ziet er ouderwetsch uit. Men kan het zoo dadelijk zien, dat het een gemoderniseerde boerenhofstede is!

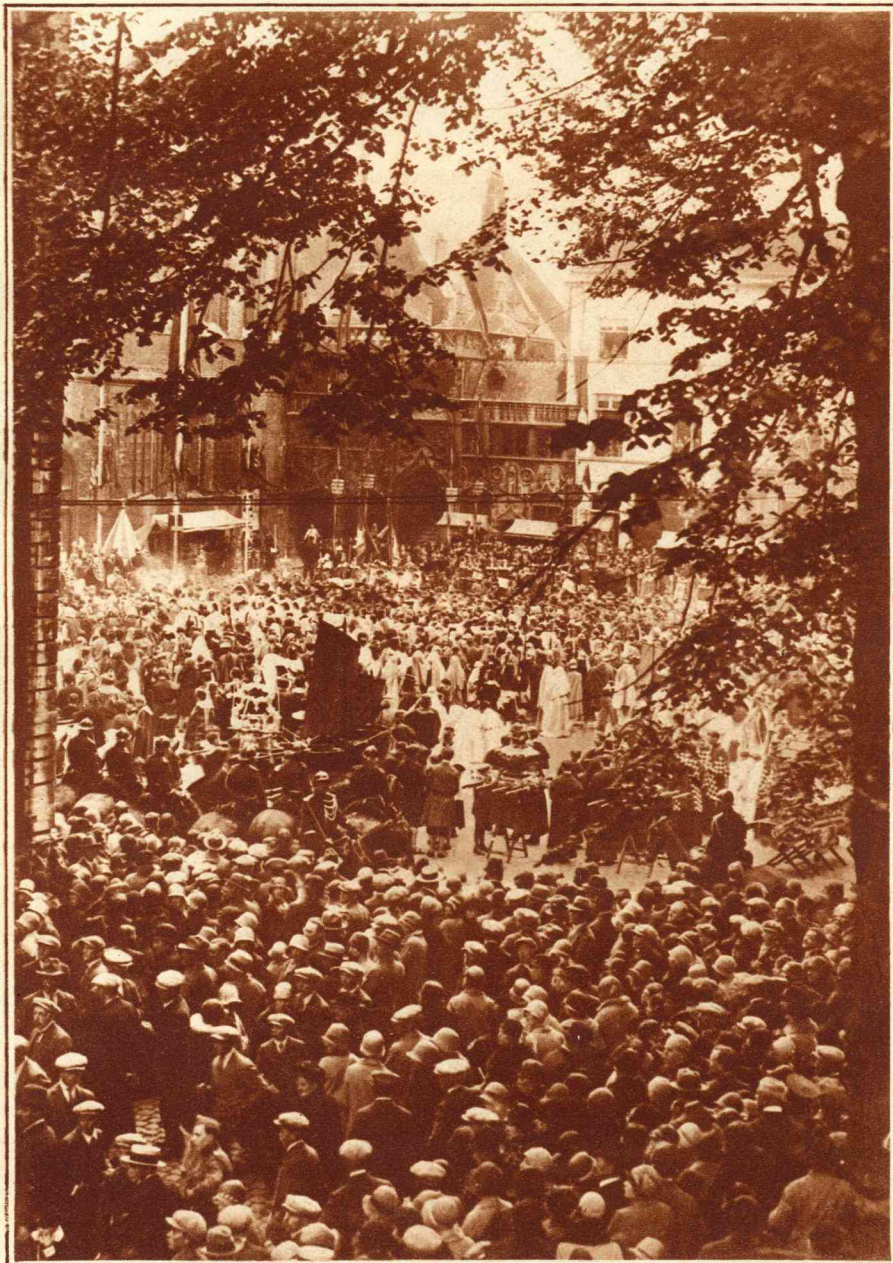
Inderdaad woonden hier vroeger Benke's voorouders, die als rijke boeren al 't land in den omtrek hadden gekocht. Vroeger hoorden bij deze bezitting ook nog een kleine ijzergieterij, een molen en een zagerij. Deze rijkdom begon reeds te minderen onder Alfred's overgrootvader. Dat moet een levenslustig heer geweest zijn, die er van hield, het geld met volle handen weg te gooien. Zijn eenige zoon bracht den boel nog een beetje meer in het honderd en onder hem moesten de molen en de ijzergieterij verkocht worden. Toch liet hij zijn twee zoons studeren, vergrootte het huis en gaf 't een moderner aanzien. De oudste zoon, die in de theologie had gestudeerd, stierf als jong geestelijke tengevolge eener koude, die hij opliep, toen hij 's nachts iemand had bediend. De jongste studeerde in de medicijnen en vestigde zich op den Talhof na den dood zijns vaders. Hij verstond niet veel van het boerenbedrijf; was echter een dikdoener als wijlen zijn grootvader. Als hij geld te kort had, werd er eenvoudig geld opgenomen op de waardevolle gebouwen van den Talhof. Zijn vrouw, Marianne, waarschuwde hem dikwijls; maar hij lachte haar in 't gezicht uit. Het zou weer best terecht komen! Maar jaren van misgewas kwamen en meer en meer ging de zaak achteruit, vooral toen er op een keer een brand kwam, die alle stallen in asch legde. Ongelukkigerwijze had Theodoor Benke dat jaar de verzekeringssom niet betaald!

Ziekte onder 't vee, een eerste knecht, die den boel verwaarloosde, deden verder het hunne om den schoonen Talhof te ruïneren. Op een keer werd Dr. Benke van een dronkemanspartij uit de stad thuisgebracht, een beroerte maakte spoedig een eind aan zijn leven. Nog een paar maanden en ... de boel zou geheel en al naar de maan zijn geweest.

De telegrafisch naar huis geroepen zoon, die volontair was op een landgoed, slaagde er slechts met de grootste inspanning in, de rest der bezitting te redden.

De jonge man had niets van de natuur van zijn vader, doch was door en door boer. Hij hield van den Talhof en werkte als een paard om zijn bezitting in handen te houden. Spoedig had hij een overzicht van de schulden, die op zijn bezitting drukten, en zag ook nog een paar lichtpuntjes. Hoe hopeloos de boel er voor stond, toch zag hij er kans toe, langzaam aan de schulden af te betalen en den Talhof zóó ver te brengen, dat hij weer genoeg opleverde om zijn bewoners te onderhouden. Nu is Benke weer zóó ver, dat zijn bezitting weer goed rendabel is en een leven vrij van geldzorgen voor hem en zijn moeder waarborgt.

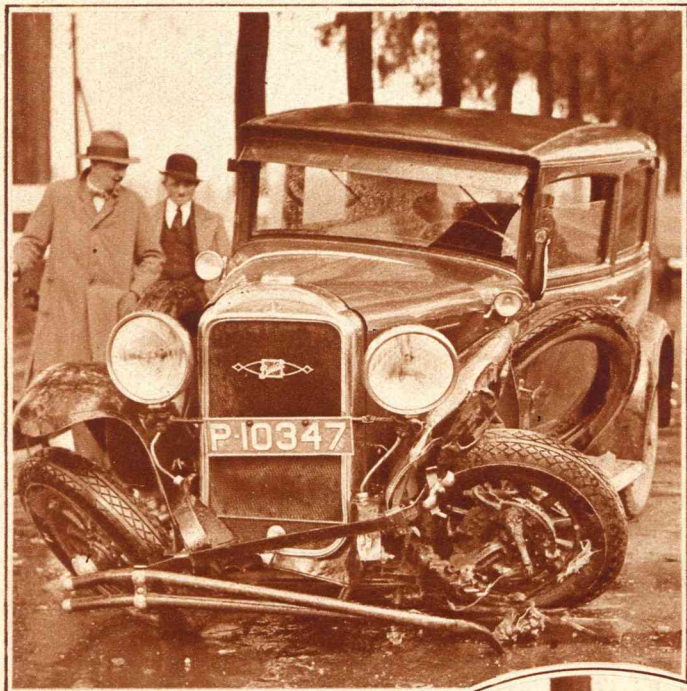
Mevrouw Marianne is trotsch op haar zoon, die heeft bewezen een degelijk, flink man te zijn.

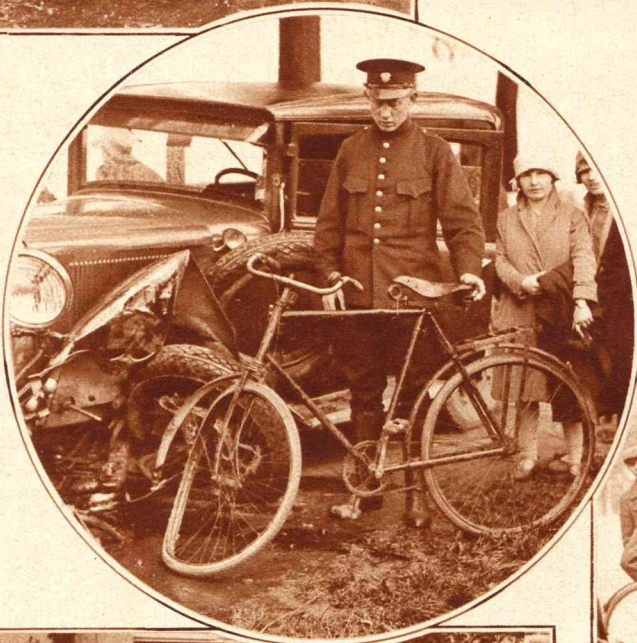
DE H. BLOEDPROCESSIE TE BRUGGE — Een overzicht tijdens de ontbinding van den stoet.

(Wordt voortgezet)

Limburgsch Nieuws

Op de Maastrichtsche weg bij Roermond reed een Buick tegen een fietsrijder en vervolgens tegen een boom. Bestuurder en fietsrijder werden in zorgwekkenden toestand naar 't ziekenhuis gebracht. Hoe de Buick er na de botsing uitzag.

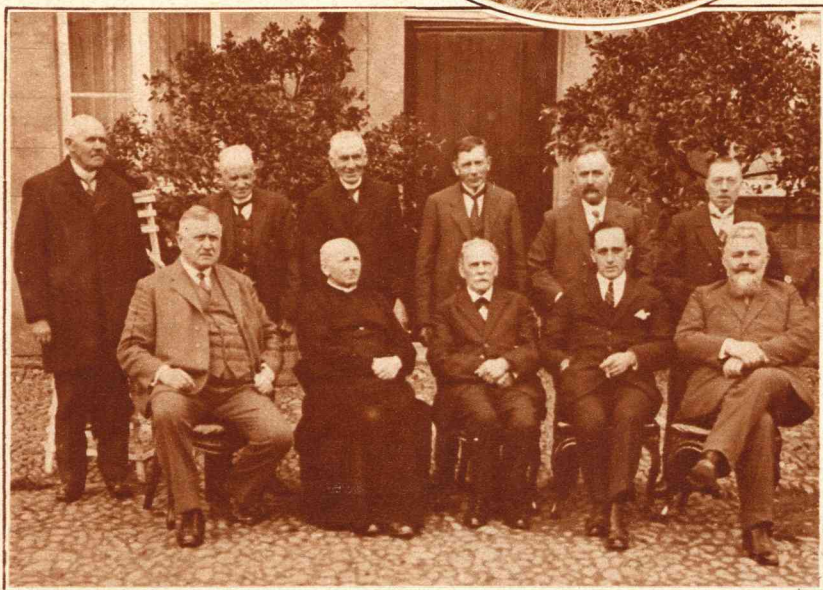

Van de fiets was alleen het voorwiel wat verbogen.

De sportvereniging der Staatsmijn Hendrik te Brunssum herdacht op feestelijke wijze het 10-jarig bestaan. Wij fotografeerden de feestende en sportieve mijn-employé's.

Vliegende winkels op het water. Op de gekanaliseerde Maas is thans ook de eerste vliegende winkel verschenen voor de schippers, welke nu geregeld het water bevolken. Een kiekje van den water-winkelier op z'n motorschuit.

't Zilveren jubileum der Boerenleenbank te Stevensweert. De vorige week herdacht de Boerenleenbank te Stevensweert op feestelijke wijze haar 25-jarig jubileum. Een groep van de leiders, waarvan de oprichter, de heer Deswijnen (X), tevens zijn 25-jarig lidmaatschap herdenkt van den Raad v. Toezicht.

Te Maastricht werd Zaterdag proefgereden met de mooie nieuwe stadsautobussen. Vele autoriteiten hebben dezen rit mede gemaakt. Burgemeester Van Oppen met enkele autoriteiten bij 't instijgen.

Bij gelegenheid van het gouden huwelijksfeest der echtelieden Thomassen-Rutjes te Roermond werd onder de eerepoort aan de Hamstraat een groeps kiek gemaakt van de jubilarissen, familie, bruidjes en putbewoners.

Kiekie uit den promotie-wedstrijd De Valk—Roermond (2-2) te Valkenswaard.

SPORT VAN ZONDAG

Meer nog dan voor de kampioenscompetitie van den K.N.V.B. wordt thans onze aandacht gevraagd voor de promotiecompetitie.

In die kampioenscompetitie loopt het intusschen wel een klein beetje anders, dan men zich aanvankelijk had voorgesteld. Zag het er na de eerste wedstrijden naar uit, dat het Oostelijk Go Ahead met vlag en wimpel den titel van Nederlandsch kampioen zou behalen. Willem II, daarna Ajax en Velocitas, zijn er anders over gaan denken. Na de wedstrijden van Zondag zijn de kansen der Deventer ploeg nog weer een tikje gedaald. Ajax staat er thans het beste voor, of eigenlijk het zoo snel naar voren gekomen Velocitas, dat zelfs één verliespunt minder heeft dan de hoofdstedelingen. Willem II heeft ook nog een kans, ofschoon dan de beide resterende wedstrijden, Velocitas thuis en Ajax uit, wel gewonnen zullen moeten worden.

Voor al in het Zuiden wordt het kampioensstornooi nu, zooals gezegd, in belangrijkheid door de promotiekampen overtroffen. Nu het zaakje met Bleijerheide is

opgelost, zitten we ineens midden in den strijd. Deze schijnt spannender te worden dan ooit tevoren.

Het vermoeden, dat Roermond en De Valk in deze wedstrijdenreeks het

De jubileumwedstrijd Heer—M.V.V. Het jubileerende Heer trof het verbazend slecht met het weer. Voor den wedstrijd werden door den aanvoerder der Maastrichtaren, Felix, bloemen aangeboden.

tegen de twee andere tweede-klasse-kampioenen werden behaald, dan zou men wel geneigd zijn te veronderstellen, dat het Tilburgsche team wat al te gemakkelijk aan den kampioentitel is gekomen.

Kunnen we dus T.A.C. vrijwel uitschakelen, met Bleijerheide is dit zeker niet het geval. De Zuid-Limburgers zijn wel niet bijster gelukkig begonnen, doch ten slotte is de achterstand op de beide leiders nu nog maar één enkel punt. Dat zegt in een tornooi van 6 wedstrijden maar heel weinig. Men kan er in elk geval van op aan, dat het geenszins in de bedoeling der Zuidelijken ligt om Roermond en De Valk maar stil te laten uitknobbelen wie de gelukkige zal zijn. Integendeel, na de overwinning van Zondag zullen de Bleijerheiders, gesterkt door de wetenschap, dat alles nog mogelijk is, waarschijnlijk nog een hartig woordje gaan meespreken. Geschiedt dit inderdaad, dan moet onze bewering, dat deze promotiecompetitie spannender zal worden dan ooit tevoren, wel haast bewaarheid worden.

Spelmoment uit den wedstrijd Heer—M.V.V. De Maastrichtaren in den aanval.

grootste woord zullen voeren, schijnt tot op heden inderdaad een feit te worden. Althans, beide teams hebben met één punt voorsprong op Bleijerheide de leiding.

De belangrijke wedstrijd in Valkenswaard is geëindigd in een gelijk spel, een resultaat, waarmede Roermond misschien een tikje meer gebaat is, omdat voor haar de eerste ontmoeting tegen de grootste concu-

Voetbal in een stroomenden regen. Zoo erg was het Zondag te Heer, dat er voor den wedstrijd flink „gezwabberd" moest worden.

De Maastrichtsche R.K.F. overganger Rapid, kampioen van zijn afdeling

VROUWENLEVEN

DE BRUID EN DE BRUIDSMEISJES

Het is begrijpelijk, dat, nu de japonnen alle langer zijn geworden, en de toiletten voor bijzondere gelegenheden extra lang, de moderne bruidsjapon bijna den grond raakt. De korte bruidsjapon met den langen sleep, die er eigenlijk geen deel van uitmaakt, was trouwens 'n onding. En ik geloof, dat wij allen het er wel over eens zullen wezen, dat de lange japon aan 'n bruid meer gra-

sierlijk met de wijde mouwen, de aardige pelerines en de garneering van smalle ruches. Grootte hoeden voltooien het geheel van deze jeugdige bekoorlijke toilettes.

Het is niet noodzakelijk, dat de bruidsmisjes op 'n trouwpartij precies hetzelfde gekleed gaan, wel draagt dit natuurlijk bij tot de schoonheid van het geheel. En het is in elk geval aan te bevelen, dat de bruidsmisjes met elkaar overleg plegen betreffende de te dragen kleeding. De beide toilettes dienen toch met elkaar te harmonieeren.

Kantstof is voor zulke feestelijke gelegenheden steeds bijzonder geliefd en voor wie de eigen toiletten gaarne zelf maakt, zeker aan te bevelen.

Kantstof, immers, heeft als 't ware de garneering in zich zelf, behoeft dus slechts op de meest eenvoudige manier te worden aangewend.

Een gladde japon van kantstof bijvoorbeeld, met een enkele strook en een rond geknipten kraag of pelerine, vormt 'n bekoorlijk geheel. Zoo'n pelerine kan over de armen worden gedragen, doch kan ook aansluitend worden gemaakt onder den arm, wat haar dan 't aanzien geeft van een luchtig sierlijke bolero.

Ook 'n combinatie van kant en zijde of van kant en tule kan een buitengewoon elegant effect maken.

Bij zulke doorzichtige toiletten, welke liefst lang genomen

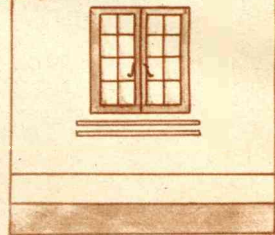
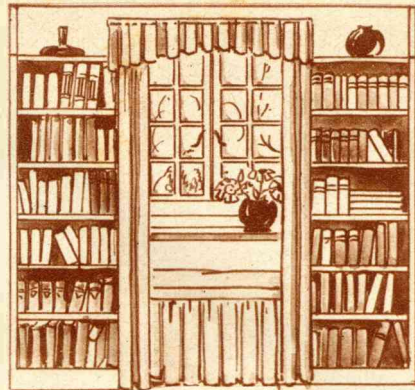
worden, reikt de onderjurk slechts even over de knieën, wat aan het geheel een aparte losheid verleent.

PAULA DEROSE.

WAT WE KUNNEN MAKEN VAN EEN KLEIN VLAK RAAM

Indien u zoo'n onbeduidend raam in uw zitkamer heeft, dat nogal hoog ligt, zoo'n raam, waarvan men denkt niet veel te kunnen maken, dan volgt hieronder een oplossing.

Maak aan beide kanten van het raam boekenplanken. Ze zullen een soort van nis vormen voor een zitje. Hierbij

past u lange gordijnen toe, met een val, hetgeen aan uw venster een beter aanzien zal geven. De teekeningen geven het enkele raam aan en hoe de boekenplanken het kunnen verbeteren.

Houdt u van mooie kleuren, en u wilt vrij te werk gaan, dan is hiervan wel wat leuks te maken. De boekenplanken kunnen b.v. van buiten zwart en van binnen hard oranje zijn, het gordijn ook oranje, doch ook de kleur jade-groen kunnen we toepassen; dit zal gedistingeerder staan.

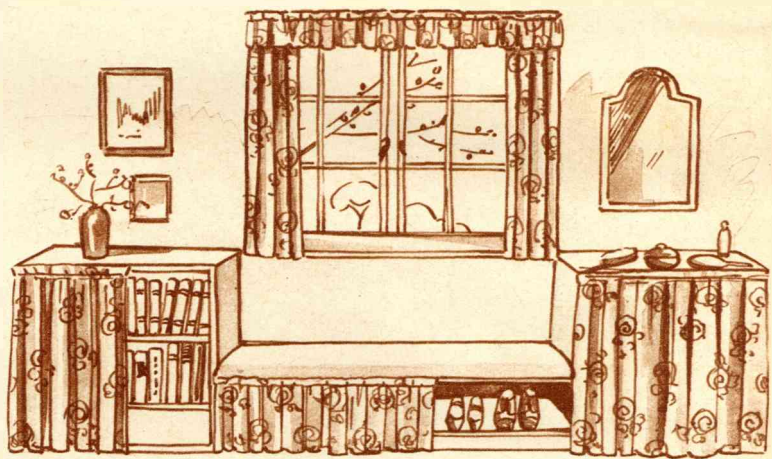
Per slot van rekening kunt u alle kleuren gebruiken, welke in de kamer passen.

De tweede tekening laat zien, hoe we een dergelijk raam in een slaapkamer kunnen verfraaien. De eene kast kan al uw lievelingsboeken bevatten, terwijl een gordijn, van hetzelfde patroon als de venster-gordijnen, de al te oude boeken, indien u die heeft, maskeert.

In het zitje onderin een bergplaats voor schoenen enz., en het rechter gedeelte kunnen we als toilet-tafel gebruiken. We zetten er onze toilet-artikelen op, en we hangen er 'n aardigen spiegel boven, terwijl we in de kast nog verschillende toiletbenodigdheden en andere dingen kunnen bergen.

En is het tevens geen verrukkelijk zitje geworden?

AMETHIST.

Bruidstoilet van witte tule, geborduurd met zilver. De toiletten der bruidsmisjes, van zacht rose georgette, hebben een gracieuze garneering van kleine luchtige strookjes.

tie, meer lieflijkheid geeft, dan 't ultra-korte rokje, en meer in overeenstemming is met den ernst en de waardigheid, die we op den grooten dag in het leven eener jonge vrouw van haar verwachten.

De moderne bruidsjapon behoeft geen sleep en kan dus zóó gemaakt worden, dat ze later geschikt is voor feestelijke gelegenheden. De sleep, welke nu echter eenmaal behoort bij 'n rechtgeaard bruidstoilet, wordt gevormd door den extra langen sluier.

Wit blijft, ondanks allerlei pogingen om verschillende zachte pasteltinten in plaats daarvan populair te maken, de aangewezen kleur voor het bruidstoilet. In plaats van wit wordt ook wel ivoor genomen, en vaak wordt het doode wit eenigszins verlevendigd door een zacht rose onderjurk, die vaag doorschemert op de witte bruidsjapon.

Het bruidstoilet van onze afbeelding is van zijden tule, geborduurd met zilver. De lijn van de japon is zeer eenvoudig gehouden. 'n Grootte berthekraag met zilverborduursel garneert de taille.

De bruidsmisjes van onze foto dragen japonnetjes van zacht rose georgette, buitengewoon

VOOR DE KEUKEN

GESTOOFDE KALFSROLLETJES

1 K.G. dunne kalfslapjes van gelijke grootte
50 gram lardeerspek
250 gram gehakt
1 uitje
zout — peper
nootmuskat
1 theelepeltje gehakte peterselie

1 rauw ei
1 hardgekookt ei
100 gram boter
1/4 L. bouillon

Bereiding:

Klop het rauwe ei, hak 't hardgekookte ei fijn, meng ze door elkaar, voeg zout, peper, noot toe. Neem met een zilveren lepeltje het uien-sap uit den ui en doe dit bij de ei-massa, voeg vervolgens het gehakt toe en vermeng alles heel goed met elkaar.

Wil men de hoeveelheid vermeerderen, voeg dan twee sneetjes brood, in melk geweekt, toe. Maak van dit mengsel zóóveel gelijke langwerpige rolletjes als men lapjes heeft. Wasch, klap en zout de lapjes. Rijg met een lardeernaald dunne reepjes spek in de lapjes en keer ze om, leg er een rolletje vulsel op (het lardeerspek bevindt zich dus aan den buitenkant). Bind de rolletjes met een draad breikatoen dicht.

Laat in een stoofpan de boter warm maar niet bruin worden; leg

de rolletjes er in en braad ze mooi bruin. Keer ze vaak, omdat het spek licht van kleur moet blijven.

Giet vervolgens den bouillon toe, sluit de pan en laat de rolletjes ongeveer 3/4 uur stoven. Neem vóór het opdoen de draadjes van de rolletjes.

Breng in het vulsel variaties door in plaats van een hardgekookt ei, champignons of gehakte ingemaakte sjalotjes of stukjes truffel te nemen.

CATHARINA.

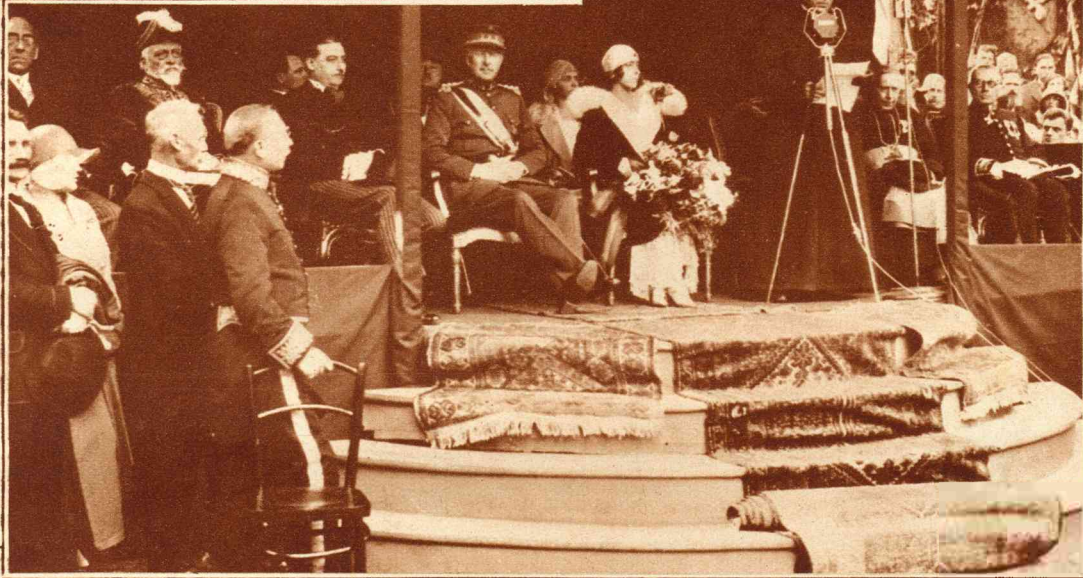
DE GEZELLE-HERDENKING TE BRUGGE

Vlaanderen heeft z'n grooten zoon op gepaste en waardige wijze gevierd. Van heinde en verre zijn de hoogsten in den lande naar 't oude en wonderschoone Brugge getogen om hulde te brengen aan den onsterfelijken priester-dichter en hem bij 't eeuwfeest zijner geboorte de eer en lof toe te zwaaien, die Vlaanderens Dichtervorst van rechtswege toekomen. Het is niet alleen bij hooggestemde redevoeringen gebleven; in een schitterend monument, werk van den beeldhouwer Lagae, heeft men een tastbare herinnering aan Brugge's grooten zoon vastgelegd. Een en ander vindt de lezer op deze pagina in een reeks foto's weergegeven.

↖ Het bronzen monument, kort na de onthulling.

Het hooge gezelschap met het Vorstelijk Echtpaar begeeft zich na de begroeting naar de plaats, waar de onthullingsplechtigheden zullen plaats vinden.

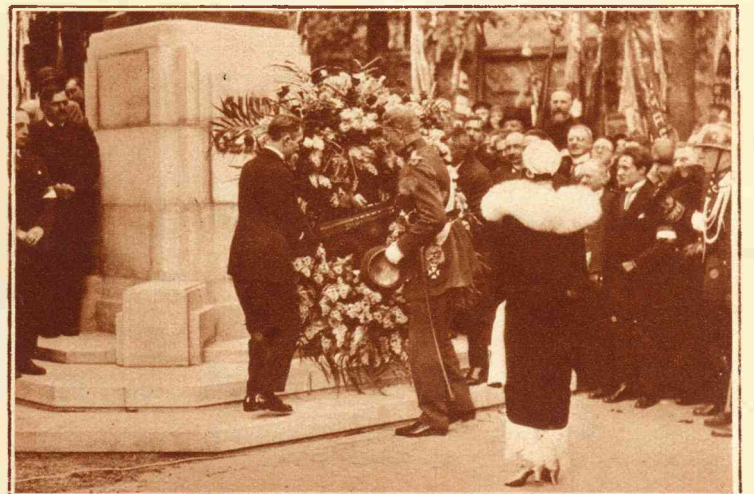
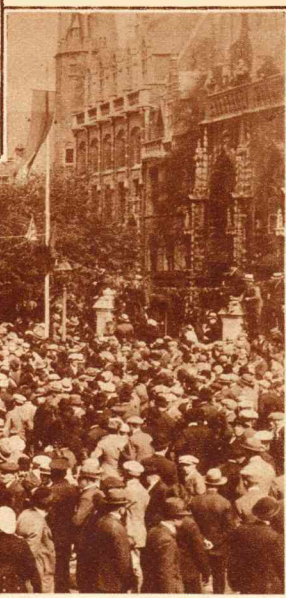
Een moment tijdens de officiële huldigingsrede van Prof. Boon, met het Koninklijk Echtpaar op de eertribune.

Mgr. Waffelaert, Bisschop van Brugge, was ook tegenwoordig evenals de Vlaamsche schrijver Stijn Streuvels.

Door de feestelijk versierde straten trekt een lange stoet met vaandels en bannieren.

Het Vorstelijk Echtpaar bij het monument. Koning Albert legt een kroon neer aan den voet van het standbeeld.

Overzicht van het Lieve-Vrouwe-kerkhof, waar het Gezelle-monument is opgericht, tijdens het defilé der ontzaglijke mensenmassa's.

Belangrijke wenken voor de voeding van UW KIND

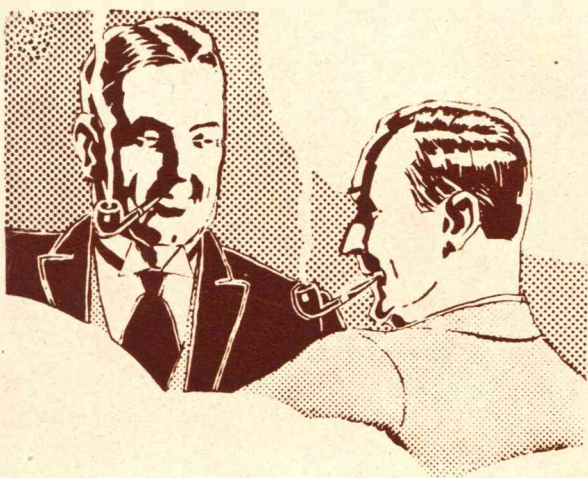
GEEF Uw kind de juiste voeding in de jaren van zijn sterksten groei. Quaker zal U den weg wijzen. In het rijk geïllustreerde, 32 bladzijden groote handboekje — dat gratis verstrekt wordt — vindt U aanwijzingen voor een gezond dieet, door doktoren aanbevolen, en 35 smakelijke recepten voor de toebereiding van Vlurkokend Quaker. Zend de Coupon

Alleen echt met dit merk, dat de hoogste waarde voor Uw geld garandeert

Vlugkokend
Quaker
is het beste Havermout

COUPON
THE QUAKER OATS COMPANY
Postbus No 905, Rotterdam (82A)
Wees zoo goed mij gratis Uw nieuwe Quaker Kookboek toe te zenden
NAAM
ADRES
Dit aanbod is na 30 September 1930 niet meer geldig

Zeg mij, welke tabak gij rookt, en ik zal U zeggen, wie gij zijt. Rookt gij **STER-TABAK** dan zijt gij een rooker van smaak, dan zijt gij een kenner, die slechts het beste verlangt.

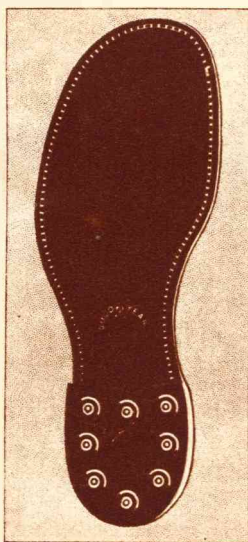
Gemakkelijk zit Gij op Uw

FONGERS

Als zolen hiertegen kunnen,

kunnen ze overal tegen

Als U een paar van die ravottenjongens thuis hebt, dan weet U pas wat reparatie-rekeningen voor schoenen beteekenen. Nauwelijks hebben ze nieuwe zolen onder hun schoenen, of versleten zijn ze weer.

Probeer daarom Goodyear zolen, ze zijn buitengewoon sterk en waterproof.

Neem geen risico, maar

GOODYEAR

VAN ROSSUM & Co. DEN HAAG AMSTERDAM ROTTERDAM

KOPERDIEPDRUK
is voor annonces, verlucht met foto's, HET procédé!

EEN
KAAL
HOOFD

staat leelijk

doch
MOOI
VOL
HAAR

is noodig om aantrekkelijk te zijn. Zendt ons deze annonce als drukwerk in open envelop met uw naam en adres, en wij zenden U GRATIS en FRANCO uitvoerige inlichtingen over het door PROF. DR. N. ZUNTZ samengestelde voedingspraeparaat voor de haarwortels, genaamd

HUMAGSOLAN
Dr. H. NANNING's PHARM. CHEM. FABRIEK DEN HAAG

Doof?

Dank zij onze schitterende uitvinding zijn thans de verbonden lasten en zorgen voorbij. Ons boek „Goed nieuws voor hen die doof zijn” op verzoek gratis. N.V. AMERICAN ACOUSTICON 34 NIEUWE PLEIN, ARNHEM

Adverteeren bekend blijven!

Bloedzuiverende

Laxepillen van Apotheker BOOM verwijderen overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cent per doosje.

Likdoorns
na 3 seconden verdwenen

Hier is een geheel nieuwe manier om likdoorns of eksteroogen te behandelen. Een druppel stilt de pijn onmiddellijk. Ge kunt weer nauwe schoenen dragen en wandelen of dansen zonder de minste last, onmiddellijk na de behandeling. Werkt plaatselijk verdoovend. Daarna verschrompelt de likdoorn en laat los. Ge kunt hem met Uw vingers verwijderen. Dit maakt het gevaarlijke snijden overbodig.

Heeft dezelfde goede uitwerking bij alle soorten likdoorns of eksteroogen.

Vraagt uitsluitend „GETS-IT”. Ge zult tevreden zijn!

GETS-IT

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAPHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAPHORST, Scheveningen, Alkmaarschestr. A 9

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonné's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)